

DE ARMEN VAN
DE KUDDE

W.J. Lowe

De armen van de kudde

Vormgeving: Jan Paul Spoor
Herziene editie 2012 Oude Sporen
Herzien door C.G. van Schaik
E-mail: redactie@oudesporen.nl
www.oudesporen.nl

Uit: Le Messenger Évangélique 1956-44

Titel: Les Pauvres du troupeau

Inhoud

Inleiding I	9
Inleiding II.	17
Het overblijfsel	27
Johannes en zijn zending	37
De doop van Johannes.	45
Het evangelie van het koninkrijk	55
De Messias verworpen	65
De gevolgen van de verwerping	75
De Naam van de Vader	87
De opstanding	97
Besluit.	99

Inleiding I

Voor de aarde zal er in de toekomst een tijdperk van zegen aanbreken. Dan zal Israël en Jeruzalem het heerlijke middelpunt zijn van de regering van God. God zal erkend worden als *“de Koning over de hele aarde”, “op Zijn heilige troon”* (Ps. 47: 8, 9). Op die dag zal Zijn volk zeggen: *“De HEERE van de legermachten is met ons; de God van Jacob is voor ons een veilige vesting”* (Ps. 46:12).

De algemene zegen zal voorafgegaan worden door een rechtvaardig oordeel, als gevolg van de zonden en het ongeloof. Dit oordeel zal het joodse volk treffen dat eens Christus kruisigde, maar ook de volken die Israël verdrukt hebben. Het zal ook allen treffen die, door het verwerpen van de roeping en de weldaden van het evangelie, hebben aangetoond dezelfde geest van ongeloof en opstand tegen God te bezitten. *“De Zoon van God met voeten heeft getreden en het bloed van het verbond waardoor hij geheiligd was, onheilig geacht en de Geest van de genade gesmaad heeft”* (Hebr. 10:29).

Psalm 46:9, 10 stipt in het kort deze dingen aan. Allereerst het oordeel, vervolgens de uiteindelijke zegen. *“Kom, zie de daden van de HEERE, Die verwoestingen op de aarde aanricht; Die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, de boog breekt en de speer in stukken slaat, de wagens met vuur verbrandt.”* Vergelijk dit met Jeremia 16:14-21 *“Ik zal hen terugbrengen in hun land, (...) Ik zal eerst hun ongerechtigheid en hun zonde dubbel vergelden.”*

Een groot deel van het Oude Testament is gewijd aan de ontwikkeling van het totstandkomen van de regering van de Messias. Daarbij kondigt het de noodzakelijke oordelen aan waarover de Psalm spreekt. Ik wijs u bijvoorbeeld op een aantal teksten, die de aandachtige lezer vrijwel de hele Schrift door kan vinden. Lees Zacharia 2:6-13. Hiermee stemt overeen een merkwaardige tekst uit Jesaja 24:21-23. Het is onmogelijk een vergissing te maken w.b. de betekenis van deze profetie. Het oordeel zal komen en zal alle machten van het kwaad treffen, hetzij van satanische of menselijke aard. De regering van de Messias zal voorgoed gevestigd worden op de berg Sion nadat de oordelen voltrokken zijn.

Over het Joodse volk lezen we in Jesaja 40:1-2. *“Troost, troost Mijn volk, zal uw God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem en roep haar toe dat haar strijd vervuld is, dat haar ongerechtigheid verzoend is, dat zij uit de hand van de HEERE het dubbele ontvangen heeft voor al haar zonden”* Een tijd van nood onder het juk van de volken is op het ogenblik het deel van de joden, die de raad van God hebben terzijde gesteld (Luc. 7:30). Deze tijd wordt afgesloten met een verschrikkelijk tijdperk, dat de Here aanduidt met *“de*

grote verdrukking” (Matt. 24:21). Jeremia noemt het: “een tijd van benauwdheid voor Jakob.” Hij vervolgt met: “toch zal hij daaruit verlost worden (Jer. 30:7). “Want zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat Ik een omkeer zal brengen in de gevangenschap van Mijn volk, Israël en Juda, zegt de HEERE, en Ik hen zal terugbrengen naar het land dat Ik hun vaderen gegeven heb, en zij zullen het in bezit nemen.” (Jer. 30:3).

Wat de christenheid zal overkomen moeten we niet zoeken in het Oude Testament. Het Nieuwe Testament spreekt daarover op meerdere plaatsen. Alle apostelen voorspellen een toename van het kwaad en van zware tijden die zullen komen. De hoogste graad van kwaad zal bereikt worden aan de vooravond van de komst van de Here. Paulus zegt in 2 Tessalonicenzen 2 dat duisternis zal vallen op het ongelovige christendom. De mens der zonde, de zoon van het verderf of de wetteloze, zal komen naar de werking van satan met wonderen van leugen. Hij zal zich verzetten en verheffen tegen al wat God heet of een voorwerp van verering is. Er zal bij hem een buitengewone verleidende kracht zijn. Toegestaan door God ten oordeel, omdat de mensen de liefde tot de waarheid niet hebben aangenomen. God zal hun een werking van dwaling zenden, opdat zij de leugen geloven, zodat allen geoordeeld worden die de waarheid niet hebben geloofd maar een welgevallen hebben gehad in de ongerechtigheid (2 Tess. 2:8-12).

Deze mens der zonde, een verschrikkelijk instrument in de handen van satan, is zijn meesterwerk van verleiding onder de mensen. Deze wetteloze zal echter verteerd worden door de adem van de mond van de Here Jezus, als Hij zal komen met

zijn verheerlijkte heiligen en een ieder zal vergelden naar zijn gedrag. De gelovigen die geleden hebben voor de naam van Christus zullen een eeuwige rust met Hem genieten, terwijl de anderen onder het oordeel zullen vallen. Want: *“het is rechtvaardig bij God, aan hen die u verdrukken, verdrukking te vergelden, en aan u die verdrukt wordt, rust met ons bij de openbaring van de Here Jezus van de hemel met de engelen van zijn kracht, in vlammend vuur, als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen. Zij zullen als straf lijden het eeuwig verderf, verwijderd van het aangezicht van de Here en van de heerlijkheid van zijn sterkte, wanneer Hij komt om op die dag verheerlijkt te worden in zijn heiligen en bewonderd te worden in allen die hebben geloofd; want ons getuigenis aan u is geloofd geworden”* (2 Tess. 1:6-10).

In al die teksten van het Oude en Nieuwe Testament worden we getroffen door de nadruk die de Heilige Geest legt op de persoonlijke tegenwoordigheid van de Here in het midden van de Zijnen. Dit belangrijke gegeven staat steeds centraal en is de bestaansgrond voor alle toegezegde zegeningen. Op Hem moet alle aandacht zijn gericht en in Hem vindt alles zijn vervulling. Van groot belang voor Israël is het gewichtige feit dat het joodse volk dan in het land zal zijn teruggekeerd.

“Profeteer daarom, en zeg tegen hen: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal uw graven openen en Ik zal u uit uw graven doen oprijzen, Mijn volk, en Ik zal u brengen in het land van Israël. Dan zult u weten dat Ik de HEERE ben, als Ik uw graven open en als Ik u uit uw graven doe oprijzen, Mijn volk” (Ezech. 37:12-14).

“Ik zal met hen een verbond van vrede sluiten. Het zal een eeuwig verbond met hen zijn, Ik zal hun een plaats geven en hen talrijk maken, en Ik zal Mijn heiligdom in hun midden zetten tot in eeuwigheid. Mijn tabernakel zal bij hen zijn, Ik zal een God voor hen zijn en zij zullen een volk voor Mij zijn. .Dan zullen de heidenvolken weten dat Ik de HEERE ben, Die Israël heiligt, wanneer Mijn heiligdom voor eeuwig in hun midden zal zijn” (Ezech. 37:26-28).

In zekere zin was er een vervulling van deze beide profetieën toen de Here Jezus op aarde was. Vanuit dit gegeven was het volk dan ook verantwoordelijk Hem als hun Messias te erkennen. Zeker toen ze de wonderen zagen die Hij deed overeenkomstig met hetgeen geschreven stond over Zijn persoon. Maar helaas! De Joden zochten uiterlijk eerbetoon en niet de heiligheid van Gods tegenwoordigheid en het berouwvolle hart dat passend is voor een zondaar, die tot God nadert. De prediking van Johannes de dooper, de machtige boodschapper, door God gezonden om de weg van de Here te bereiden, was erop gericht het volk tot inkeer te brengen. Het is voor de meeste Joden zonder gevolg gebleven. De eer van mensen had in hun ogen meer waarde dan de heerlijkheid van God. Soms waren de scharen bijna ervan overtuigd dat de Messias daar was. Zij vroegen zich af of Hij het was. *“Is Deze niet de Zoon van David?”* (Matt. 12:23). Maar deze voorbijgaande indruk leidde niet tot een werkelijke overtuiging. Omdat ze altijd vervuld waren van hun eigenbelang had het volk de goedheid van God vergeten die vijf eeuwen daarvoor een groot aantal gevangenen had laten terugkeren in het land van hun vaders. Het dacht niet aan de goddelijke bescherming die het had genoten onder de

Makkabeeën en nu onder de Romeinen. De grootste zegen in de persoon van de Here Jezus werd hen nu aangeboden. Maar het volk had geen toegewijd hart om dit te begrijpen en zich te scharen rondom hun Koning en in Hem hun Heiland te erkennen.

Helaas was de maat van hun zonde nog niet vol. Ze hadden de wet geschonden, de profeten veracht, de trouwe dienstknechten van God gedood. Nu zouden ze nog de hand slaan aan de Zoon van God en de Messias kruisigen tussen twee misdadigers. Het kostte hen niet veel moeite in een korte opwelling van enthousiasme de Here Jezus toe te juichen als de ware zoon van David, toen Hij de heilige stad binnenreed op een ezelin. Vijf dagen later riepen ze luidkeels: *“Weg met Hem! Weg met Hem! Kruisig Hem!”* (Joh. 19:15). Zo is de mens. De Heilige Schrift is de goddelijke spiegel waar u en ik in kunnen zien en ontdekken wat er leeft in het diepst van ons hart.

God had echter een reddingsplan. De verlossing moest bewerkt worden. Kostbaar bloed, dat reinigt van alle zonden, moest worden vergoten. Dat kon alleen aan het kruis.

In afwachting daarvan moesten de discipelen van de Here Jezus, die innig met Hem verbonden waren, smartelijk ervaren hoe Hij werd verworpen. Toen de Herder werd geslagen moest de kudde verstrooid worden (Zach. 13:7; Matt. 26:31-32). Maar de Here Jezus wilde Zijn hand naar de kleinen wenden, “de armen van de kudde”, Hij wilde ze bewaren en aanmoedigen in de moeilijke tijd van wachten, totdat Hij zou komen in kracht en heerlijkheid om hun zaak te berechten. Wat het joodse volk betreft was het verbond

verbroken. De zegen werd uitgesteld naar de dag dat de Here zal terugkomen. Het gevolg van Zijn verwerping, dat ook de getrouwen zal treffen, wordt beschreven in Zacharia 11:9-11: *“Toen zei Ik: Ik zal u niet meer weiden. Laat sterven wat sterft, laat uitgeroeid worden wat dreigt uitgeroeid te worden en laten zij die overblijven elkaars vlees verslinden. Daarop nam Ik Mijn stok LIEFLIJKHEID en brak hem stuk, om zo Mijn verbond te verbreken dat Ik met al die volken gesloten had Op die dag werd het verbroken en zo hebben de ellendigen onder de schapen, die Mij verwachtten, erkend dat het een woord van de HEERE was.”*

Hebt u ook zo de gevolgen van de verwerping van Christus leren verstaan? Als u Hem kent als uw Heiland wees dan tevreden en wacht op Zijn terugkeer om dan te genieten van de rust, die Hij heeft beloofd. Neem het aan dat ook u zich nu bevindt onder de armen van de kudde, u die weet dat de Herder geslagen is. Er is dus geen rustplaats voor de getrouwe discipel op aarde. Net zo min als die er was voor de Meester, die ook u heeft liefgehad.

Inleiding II

Bij de geboorte van de Heiland hadden de nakomelingen van de ballingen, teruggekomen uit Babel, nog steeds niet de vervulling van de profetieën gezien, waarin zo duidelijk was gesproken van een zegen voor het hele volk. Zij hadden geen koning uit het geslacht van David en geen priester met Urim en Thumim (zie Neh. 7:65). Meer dan 500 jaar waren verlopen sinds de eerste terugkeer van de ballingen onder Zerubabel en Jesua en meer dan 400 jaar sinds de tijd van Nehemia. Moe van de voortdurende oorlogen zouden ze toch moeten verlangen naar rust en veronderstellen dat hun straf lang genoeg had geduurd. Was de vernedering en de angst die ze hadden doorstaan van de kant van de heidenen niet genoeg geweest, naar de woorden van Hosea? Er was een lange periode verlopen zonder koning en zonder vorst. Op dat moment waren er geen tekenen van afgoderij. Was de zware kastijding die men moest ondergaan, omdat ze God de rug hadden toegekeerd, nog niet geëindigd? Had het volk niet reeds dubbel ontvangen voor alle zonden? Mocht het niet rekenen op een spoedige komst van de Messias en de verwerkelijking van de tijd heerlijkheid en geluk, die de

herinnering aan zoveel lijden zou uitwissen (Jes. 54:4)? Was het ogenblik niet aangebroken voor de getrouwen, die de profeten hadden geloofd, om niet alleen de Here te zoeken, David hun koning, maar Hem te zien met hun eigen ogen (2 Kron. 20:20; Hos. 3:5)?

Dat was ongetwijfeld de gedachte van hen die in Jeruzalem de verlossing verwachtten. Zij, die in profetische zin het “overblijfsel” waren. Het overblijfsel van Israël dat zich hechtte aan de belofte van hun God (Luc. 2:38; Jes. 10:22). De woorden van de priester Zacharia tijdens de geboorte van Johannes de dooper bewijzen dat. *“Gezegend zij de Heer, de God van Israel, want Hij heeft zijn volk bezocht en er verlossing voor bewerkt, en heeft een hoorn van behoudenis voor ons opgericht in het huis van zijn knecht David (zoals Hij heeft gesproken door de mond van zijn heilige profeten die van oudsher zijn geweest)., behoudenis van onze vijanden en uit de hand van allen die ons haten; om barmhartigheid te doen aan onze vaders en te gedenken aan zijn heilig verbond, aan de eed die Hij onze vader Abraham heeft gezworen; om ons te geven dat wij, gered uit de hand van onze vijanden, onbevreesd Hem zouden dienen, in heiligheid en gerechtigheid voor zijn aangezicht al onze dagen”* (Luc. 1:68-75).

Er kwam nog iets bij waar we later op zullen terugkomen, want Zacharia laat het hier niet bij. Hij wist dat de vergeving van de zonden nog belangrijker was dan de bevrijding uit de hand van de vijanden. Die bevrijding speelde een grote rol in de gedachten van de getrouwen. Ze wilden graag geloven dat de nacht ten einde liep. Een nacht, waarvan

de nachtwaken zo moeilijk verlopen waren; met smart en tranen. De Zon der gerechtigheid stond op het punt te verschijnen met genezing onder zijn vleugels. Die Zon, die overal haar weldoende stralen van geluk, rechtvaardigheid en waarheid zou verspreiden. Tijdens hun leven zouden zij ongetwijfeld gaan genieten van die nieuwe morgen zonder wolken. David had daarvan gesproken. Zij zouden de Koning zien in zijn schoonheid. De Koning uit het geslacht van David, die zij zonder moeite en van ganser harte zouden erkennen (zie Ps. 30:5; 72:1-17; 96:13; Mal. 4:1-3; 2 Sam. 23:1-7).

Zouden zij niet spoedig het goede nieuws vernemen van Zijn verschijning? Want zonder Hem kon er niets tot stand komen. En van het ogenblik af dat Hij er zou zijn, wie zou dan nog de vervulling van alles wat beloofd was kunnen verhinderen? Dat was hun levende verwachting.

Het is heel bijzonder om te zien hoe het uiteindelijk is gegaan. Maar toch ook weer niet als we het hart van de mens kennen. Zij, die aan God dachten en zich door de Schrift versterkt wisten, werden door de massa van het volk veracht. Hoewel zij in hun karakter als “armen van de kudde” nog niet ten volle waren geopenbaard – pas door de verwerping van de Messias werd dat karakter zichtbaar – toch droegen zij daarvan al het stempel. Het woord van de profeten was waar. *“Ik zal Zelf Mijn schapen weiden en Ik zal ze Zelf doen neerliggen, spreekt de Heere HEERE. Het verlorene zal Ik zoeken, het afgedwaalde zal Ik terugbrengen, het gebrokene zal Ik verbinden, en het zieke zal Ik versterken, maar het welgedane en het sterke zal Ik wegvagen. Ik zal ze weiden zoals het hoort”* (Ezech. 34:15-16).

“Wee de herders van Israël die zichzelf weiden! Moeten de herders niet de schapen weiden? U eet het beste op en u kleedt u met de wol; u slacht het vetgemeste, maar de schapen weidt u niet. Het zwakke versterkt u niet, het zieke geneest u niet, het gebrokene verbindt u niet, het afgedwaalde brengt u niet terug en het verlorene zoekt u niet, maar u heerst met geweld en met harde hand over hen. Ze zijn overal verspreid, zonder herder, en ze zijn alle dieren van het veld tot voedsel geworden: ze zijn verspreid. Mijn schapen dwalen rond op alle bergen en op elke hoge heuvel. Over heel het aardoppervlak zijn Mijn schapen verspreid. Er is niemand die naar ze vraagt, en niemand die ze zoekt. Daarom, herders, hoor het woord van de HEERE! Zo waar Ik leef, spreekt de Heere HEERE, voorwaar, omdat Mijn schapen tot een prooi geworden zijn en Mijn schapen voor alle dieren van het veld tot voedsel geworden zijn, omdat er geen herder is, en Mijn herders niet naar Mijn schapen gevraagd hebben, maar de herders zichzelf geweid hebben, en Mijn schapen niet geweid hebben. Daarom, herders, hoor het woord van de HEERE! Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zál die herders! Ik eis Mijn schapen op uit hun hand, en doe hen ophouden met het weiden van de schapen. Die herders zullen zichzelf niet meer weiden en Ik zal Mijn schapen uit hun mond redden, zodat ze hun niet meer tot voedsel zijn” (Ezech. 34:2-10).

“Ik zal u tellen, maar voor het zwaard. U zult allen moeten neerbukken ter slachting, omdat Ik geroepen heb, maar u niet geantwoord hebt, omdat Ik gesproken heb, maar u niet geluisterd hebt, maar gedaan hebt wat slecht was in Mijn ogen, en gekozen hebt voor wat Mij niet behaagt. Daarom, zo zegt de Heere HEERE: Zie, Mijn dienaren zullen eten,

maar ú zult hongerlijden. Zie, Mijn dienaren zullen drinken, maar ú zult dorst hebben. Zie, Mijn dienaren zullen verblijd zijn, maar ú juichen vanwege een hart vol vreugde, maar ú zult zult beschaamd worden. Zie, Mijn dienaren zullen schreeuwen vanwege een hart vol leed, en vanwege een gebroken geest zult u weeklagen. “ zult uw naam voor Mijn uitverkorenen achterlaten als een vloekwoord en de Heere HEERE zal u doden, maar Zijn dienaren zal Hij noemen met een andere naam, zodat wie zich zegenen zal op aarde, zich zal zegenen in de God van de waarheid, en wie zweren zal op aarde, zal zweren bij de God van de waarheid, omdat de benauwdheden van vroeger vergeten zullen zijn, omdat zij verborgen zullen zijn voor Mijn ogen” (Jes. 65:12-16).

De herders, die niet voor de kudde zorgden, waren ongetwijfeld dezelfde die de Here noemt “dieven en rovers” (Joh. 10:1, 8). Zij willen zich niet aan God onderwerpen en met Hem in verbinding komen door de deur van de bekering. Zij probeerden hun kennis van de letter van de wet en de profeten te laten gelden. Hierdoor wilden ze zich een belangrijke plaats verwerven en zich een gezag aanmatigen, dat hun naar de geest van de Schrift geheel niet toekwam. De grote massa van het volk was tevreden met het volgen van de valse leraars, die alleen eigen voordeel en eer van mensen zochten. Zij dachten alleen maar aan stoffelijke, aardse dingen.

Het trouwe overblijfsel echter zocht het aangezicht van God. Dit werd spoedig duidelijk in de manier waarop het aandacht schonk aan de prediking van Johannes de dooper. Dertig jaar daarvoor had Zacharia, de vader van Johannes,

dit al voorzegd. Toen zijn zoon op de achtste dag zou worden besneden en men hem vroeg naar zijn naam werd Zacharia met de Heilige Geest vervuld en besloot zijn profetie met: *“En jij, kind, zult profeet van de Allerhoogste worden genoemd, want jij zult voor het aangezicht van de Heer heengaan om zijn wegen te bereiden, om zijn volk kennis van de behoudenis te geven in de vergeving van hun zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmee de Opgang uit de hoogte ons zal bezoeken, om te schijnen voor hen die in duisternis en schaduw van de dood zitten, om onze voeten te richten op de weg van de vrede”* (Luc. 1:76-79). Het is duidelijk dat in Zacharia’s hart de gerechtigheid en heiligheid, die passen bij de tegenwoordigheid van God en de kennis van het heil in de vergeving van de zonden, de eerste plaats innamen. In die toestand verwachtte hij alleen tijdelijke zegeningen. Vanuit dat gezichtspunt was hij een voorbeeld van hen die, evenals Daniël in zijn tijd, tussenbeide kwamen voor Israël en die God vroegen de tekenen te vernieuwen van Zijn gunst voor het volk. Er was bij hen verootmoediging over de zonden van het volk. Ze zochten de ware bekering, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor al hun broeders. Ze verlangden naar de beloofde rust op een wijze die overeenkomt met de gerechtigheid en heerlijkheid van God. *“Onder gewezen zullen zij komen, onder smeekbeden zal Ik hen leiden”* (Jer. 31:9; vgl. ook Daniël 9 en Zach. 12:10).

Wij kunnen ons maar moeilijk inleven in de situatie van hen die deze gebeurtenissen meemaakten. De Evangeliën spreken over hen die in hun toestand van lijden en hoop, steunden op de profetieën, die zij overigens onvoldoende

kenden. Het heeft de Heilige Geest goed gedacht ons vier illustraties te geven in de Bijbel van hetgeen zij moesten doormaken en die overeenkomen met de vier bedelingen.

- De eerste bij de geboorte van de Heiland in Lucas 1 en 2
- De tweede tijdens de prediking van Johannes de doper en nog gedurende de dienst van de Heiland zelf.
- De derde na Zijn dood (Luc. 24).
- De vierde na Zijn opstanding maar vóór de nederdaling van de Heilige Geest in Handelingen 1

Toen de engel Gabriël de geboorte van Johannes de doper aankondigde aan Zacharia, had hij hem gewezen op het karakter van de dienst van Johannes overeenkomstig de gedachten van God. *“Want hij zal groot zijn voor het aangezicht van de Heer, en wijn en sterke drank zal hij geenszins drinken, en hij zal met de Heilige Geest worden vervuld, al van de moederschoot af. En hij zal velen van de zonen van Israel doen terugkeren tot de Heer, hun God. En hij zal voor Hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten van de vaders te doen terugkeren tot de kinderen en de ongehoorzamen in de wijsheid van de rechtvaardigen, om de Heer een toegerust volk te bereiden”* (Luc. 1:15-17). Het was dus op de juiste tijd dat Johannes vruchten voortbracht de bekering waardig. Hij predikte de doop van bekering tot vergeving van zonden, waarbij hij alle aandacht richtte op Hem die spoedig zou komen. Hij zei: *“Ik doop u wel met water, maar Hij komt die sterker is dan ik, Wiens schoenriemen ik*

niet waard ben los te maken; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en vuur” (Luc. 3:16).

Later zei Jezus openlijk tot de oudsten van het volk in de tempel: *“Voorwaar, Ik zeg u: de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het koninkrijk van God. Want Johannes is tot u gekomen in de weg van de gerechtigheid en u hebt hem niet geloofd; de tollenaars en de hoeren echter hebben hem geloofd; hoewel u dit echter hebt gezien, hebt u later ook geen berouw gehad om hem te geloven” (Matt. 21:31-32).* Op een andere plaats in Lucas 7:29 lezen we: *“En al het volk dat dit hoorde en de tollenaars rechtvaardigden God, daar zij waren gedoopt met de doop van Johannes; de Farizeeën en de wetgeleerden echter hebben de raad van God voor zichzelf terzijde gesteld, daar zij niet door hem waren gedoopt”*

Hieruit blijkt dat de getrouwen op dat ogenblik meer bezig waren met hun geestelijke toestand voor God, dan met de uiterlijke zegeningen, die zij reeds bespeurden en dachten te kunnen aanraken. Zij waren ze niet uit het oog verloren. En nu hun geweten tot rust was gekomen en zij vertrouwden op de barmhartige God en op de aankondiging van Zijn heil, konden zij zich overgeven en zich richten op het toekomstige geluk. Hun vader Jacob had het reeds gezegd: *“Op uw zaligheid wacht ik, Heere!” (Gen. 49:18).* Hoe meer zij de Schriften onderzochten, des te meer dachten zij aan de mannen des geloofs, die hen op de weg van God waren voorgegaan. Dit was vooral zo naarmate zij meer dachten aan de Heiland die tot hen sprak en wonderen voor hen deed. Hoe langer hoe meer leek het hun onwaarschijnlijk, dat het koninkrijk en alles wat daarmee samenhangt voor onbepaalde

tijd zou worden uitgesteld. En toch was dat, voor wat hen betrof, het geval als gevolg van de dood van Christus. Zij moesten getuigen zijn van Zijn kruisiging. Tegelijkertijd zouden ze meer en meer gaan ervaren wat dit betekende aangaande hun zielsgeluk voor God en het lijden van de zijde van de mensen, de uitverkoren volgelingen te zijn van een verworpen Christus.

De beloofde heerlijkheid en rust en de bevrijding van het vreemde juk. Het genot van al die zegeningen was hun toegezegd. Maar voordat dit alles zou plaatsvinden moesten zij leren persoonlijk te genieten van Christus zelf, van Zijn heilige en heerlijke persoon, zonder afgeleid te worden.

Het overblijfsel

Er bestaat een getrouw overblijfsel dat God erkent. Hij omringt het met Zijn zorg door de grote verdrukking heen, die aan het herstel van het volk voorafgaat. Het was reeds aangekondigd in de profetieën. Dit alles maakt duidelijk dat het toen nog niet de tijd was dat het volk door bekering zou terugkeren tot God. Omdat de Messias zich met dit overblijfsel één maakt, volgt hieruit, dat Hij moest komen vóór de grote verdrukking, "een tijd van benauwdheid voor Jakob" (Jer. 30:7). Het wordt in de profetische taal altijd vergeleken met een geboorte.

Zie Jesaja 66:7, 8: "Voordat zij weeën kreeg, heeft zij gebaard. Nog voor een wee over haar kwam, heeft zij een jongetje ter wereld gebracht. Wie heeft ooit zoiets gehoord? Wie heeft iets dergelijks gezien? Zou een land geboren kunnen worden op één dag? Zou een volk geboren kunnen worden in één keer? Maar Sion heeft nauwelijks weeën gekregen, of zij heeft haar zonen al gebaard"

We zullen ons niet richten op het einde van deze wonderlijke teksten, die ons verzekeren van de reikwijdte van het eerherstel voor het hele volk. We kijken alleen naar het begin, dat over de geboorte van de Messias gaat en daarna naar de grote verdrukking, die aan de bekering van het volk zal voorafgaan. De Messias wordt hier beschreven als het mannelijke kind, zoals we dat ook vinden in Openbaring 12:5. Van Zijn geboorte wordt bewust aangegeven dat die plaats zal vinden vóór de smarten van Sion, d.w.z. vóór de grote verdrukking. Niets wordt er gezegd over de tijd die noodzakelijkerwijs moest verlopen tussen die twee gebeurtenissen. Maar beide zijn op een duidelijke wijze met elkaar verbonden. Dat is van belang voor het overblijfsel, maar ook voor de getrouwen van alle tijden. Zonder hun Messias zou de verwerkelijking van de beloften onmogelijk zijn. Met Hem krijgt alles zijn ware karakter en de duurzaamheid van de zegeningen staan vast.

Een andere profetische aanwijzing licht op in de Schrift. Namelijk, dat God de uitvoering van Zijn raadsbesluiten zal verhaasten. Allereerst door de manier waarop God de aandacht van Jeremia vestigt, wanneer hij hem naar Zijn volk en naar de volken zendt. *“Het woord van de HEERE kwam tot mij: Wat ziet u, Jeremia? Ik zei: Ik zie een amandeltak. Toen zei de HEERE tegen mij: Dat hebt u goed gezien, want Ik waak over Mijn woord om dat te doen”* (Jer. 1:11, 12). U moet weten dat de eerste boom die uitloopt in de lente de amandelboom is. Zijn hebreeuwse naam betekent: “Hij die waakt” of “Die waakzaam is.” We kunnen dus de conclusie trekken dat, wanneer de tijd van het geduld van God is

geëindigd, de gebeurtenissen elkaar snel zullen opvolgen (vgl. Jes. 60:22).

Jesaja 7 en 8 geven een andere kijk op deze dingen door middel van de zinnebeeldige namen gegeven aan de twee zonen van de profeet. Ze worden allebei genoemd in verbinding met "Immanuël." We vinden er ook de verschijning in van de Messias in het beloofde land, omringd door een overblijfsel van het volk, dat Hem is toegewijd. De massa van het volk is opstandig en vol ongeloof en verwerpt Hem. Bovendien worden de handelingen van God in de laatste tijden gekenmerkt door snelheid. De naam van de eerste zoon is "Sjear-Jasjub." De betekenis van de naam geeft aan de zekerheid, dat "een rest zal terugkeren." De profeet had dus al in die naamsbetekenis de toekomstige ontwikkelingen aangegeven. Na het algehele verval en de wanhopige toestand van het volk te hebben beschreven, roept de profeet uit in Jesaja 1:9 *"Als de HEERE van de legermachten ons niet een gering aantal ontkomenen had overgelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk geworden zijn."* Later in Jesaja 6:9-13 zegt de profeet: *"Toen zei Hij: Ga en zeg tegen dit volk: Luister voortdurend, maar u zult het niet begrijpen. Zie voortdurend, maar u zult het niet opmerken. Maak het hart van dit volk vet, en stop hun oren toe, en sluit hun ogen; anders zullen zij met hun ogen zien, en met hun oren horen, en met hun hart begrijpen en zich bekeren, en zal Hij hen genezen. Toen zei ik: Hoelang, Heere? Hij zei: Totdat de steden verwoest zijn, zodat er geen inwoner meer is, en de huizen, zodat er geen mens meer in is, en het land verworpen is tot een woestenij. Want de HEERE zal de mensen ver weg doen gaan, en de verlatenheid in het*

land zal groot zijn. Al zal daarin nog een tiende deel over zijn, het zal weer verwoest worden. Maar zoals van de eik en de haageik na het omhakken een stronk overblijft, zal hun stronk een heilig zaad zijn” (zie ook Matt. 13:10-17).

De naam van de tweede zoon is “Maher Sjalal Chasj Baz” en betekent: “snelroof, vlugge buit.” De toepassing, het verpletterende oordeel dat het ongelukkige volk zal treffen door de Assyrische koningen, is maar al te duidelijk. De kastijding was lang uitgesteld. Zij vond, wat het koninkrijk van de tien stammen betreft, plaats in de dagen van Jesaja. Het koninkrijk Juda werd nog enige tijd gespaard. Toch kan men de uitleg van de profetie niet beperken tot dit tijdperk. De profetie zal nog een keer “in de laatste dagen” verwerkelijkt worden. Misschien moeten we er dan een verwijzing in zien naar de bestraffing van de vijanden bij de uiteindelijke bevrijding van het joodse volk (vgl. Jes. 27:6,7).

Maar de invoering van Immanuël in Jesaja 7:14 geeft aan de naamsbetekenis van deze beide zonen van de profeet een bijzondere dimensie. De verwijzing naar de geboorte van de Heiland is overduidelijk. De tekst wordt letterlijk aangehaald in Matteüs 1. De zoon van de maagd was: “Immanuël”, “God met ons.” Jesaja 8 vestigt de aandacht op het feit dat, hoewel het oordeel komt en de vijanden van Israël het instrument worden in de hand van God om Zijn volk te straffen en de Assyrier als een onstuimige, overlopende beek zal zijn die alleen maar verwoesting achter zich laat, het toch het land is van Immanuël. En dat er daarom een ogenblik zal zijn dat God Zijn rechten zal opeisen door Hem die door de mensen werd veracht: de Zoon in wie Hij Zijn welbehagen heeft.

In afwachting van dat ogenblik wordt die naam een bron van zekerheid voor de Zijnen. Want hoe groot de macht van de mens ook is, hij die God vreest zal altijd getroost worden door die naam: “Immanuël .” Dat zien we in Psalm 56:10, 12: *“Dan zullen mijn vijanden terugdeinzen, op de dag dat ik roep. Dit weet ik: dat God met mij is. Ik vertrouw op God, ik vrees niet; wat zou de mens mij kunnen doen?”*

Hier in Jesaja 8:8-10 en 16-18 spreekt de profeet over de Assyrische inval: *“Hij dringt door tot in Juda, overspoelt het, trekt er doorheen, hij reikt tot aan de hals, en zijn uitgebreide vleugels zullen de volle breedte van uw land innemen, Immanuel! Volken, loop te hoop, en word verpletterd! En neem ter ore, allen die in verre landen zijn, omgord u en word verpletterd; omgord u en word verpletterd! Beraam een plan – het zal verijdeld worden! Spreek een woord – het zal niet tot stand komen! Want God is met ons. Bind het getuigenis toe! Verzegel de wet onder Mijn leerlingen! Ik zal de HEERE verwachten, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jakob; op Hem zal ik hopen. Zie, ik en de kinderen die de HEERE mij gegeven heeft, dienen tot tekenen en wonderen in Israël, afkomstig van de HEERE van de legermachten, Die op de berg Sion woont.”*

De vereniging van mensen dient veelal om kracht bij te zetten aan hun verschillende plannen en om aan anderen hun wil op te leggen. Zou er ooit een tijd zijn geweest waarin dat zo'n grote rol heeft gespeeld als heden het geval is? Door middel van samenbundeling op allerlei gebied slagen mensen erin hun plannen te verwezenlijken. Op hetzelfde moment zien we echter dat “Immanuël” bezig is Zijn discipelen rond zich

te verzamelen. En in dit overblijfsel, de ware christenen in deze tijd, ontvouwt zich de genade van God. Een genade die, al wekt ze de Joden tot jaloezie, eveneens aan diezelfde Joden de garantie biedt van zegen, die voor het hele volk is weggelegd (Rom. 11:11, 14, 25, 26). God biedt het alle Joden aan, maar alleen zij die de Messias aannemen zullen gaan behoren tot dat gelovig Joodse overblijfsel. Het overblijfsel dat als gevolg van de verwerping van de Messias het stempel draagt van de “armen van de kudde”.

Uit dat wat gezegd is moeten we echter niet de conclusie trekken dat het overblijfsel uit de tijd van de Here een duidelijk begrip had van de betekenis van de profetie. Toch waren er voldoende aanwijzingen die duidelijk aangaven dat er een ontkenning op komst was. Hun wensen zouden worden vervuld. Zij moesten, hierdoor aangemoedigd zich rond hun Heiland scharen, hoezeer Hij ook werd veracht door hun politieke en godsdienstige leiders. Is dat ook niet zo in onze dagen? Het is zeker dat we aan het eind van de genadetijd zijn gekomen. De politieke machts wereld ontwikkelt zich met een buitengewone snelheid. Het brengt onverwachte, beangstigende en alsmaar toenemende veranderingen. De Here zegt het zelf in Matteüs 24:1-33; Lucas 21:25-27; 23:27-31 (vgl. Openb. 6:12-17). De leiders van deze wereld kunnen de moeilijkheden niet bezweren. Die dienen zich van alle kanten aan en nemen voortdurend toe. En het gezag van “Rome” (het verenigd Europa). maakt merkbare vorderingen. De groeiende macht van die eenheid neemt toe, terwijl de afzonderlijke regeringen zich steeds meer bedreigd voelen. Hij, die de Here liefheeft, kan zich noch over het ene, noch over het andere verheugen. Voor

de gelovige is er maar één toekomstverwachting die aan zijn hoop beantwoordt. Hij is vol moed en in afwachting van datgene wat zijn hart vervult, maar wat de wereld veracht en miskent: de komst van Christus in heerlijkheid.

We zullen nu terugkeren tot de inhoud van de evangeliën die de profetische openbaringen rechtvaardigen, voor zover deze al niet vervuld waren en die de Messias laten zien temidden van het overblijfsel. Wie zou hebben kunnen denken dat de eerste aankondiging van de geboorte van de Messias door engelen zou worden gebracht aan eenvoudige herders, die hun kudden bewaakten in de velden van Bethlehem? En dat ze de Heer zouden vinden in een kribbe? Toch zou dit teken en die wonderlijke mededeling door de hemelse boodschapper leiden tot bewijs en bevestiging van hun geloof. Zij aarzelden niet er gehoor aan te geven en beschouwden het als een goddelijke uitnodiging om dadelijk naar Bethlehem te gaan. Diezelfde nacht gingen zij heen om het kindje te zien. Ze werden niet teleurgesteld! Het wonder van de geboorte van de Zaligmaker bewees, dat alles van God uit was geschied. “En allen die het hoorden, verwonderden zich over de dingen waarover door de herders tot hen werd gesproken. En *“Maria echter bewaarde al deze dingen en overwoog ze in haar hart”* (Luc. 2:19). De lofprijzing vloede over. Een menigte van hemelse legerscharen kon zich niet inhouden en spoedig daarna toen de herders deelnamen aan de aanbidding stemden ook de menselijke harten in met de hemelse stemmen.

Zij, die in Jeruzalem de verlossing verwachtten ontvingen ook hun deel van de troost en vreugde. Ze waren vervuld

met gevoelens van verwondering toen ze dachten aan de wegen van God. De Simeons en Anna's konden wel meevoelen met Maria, maar niet het geheim met haar delen van de geboorte van de Here. Zij zouden spoedig deze wereld verlaten in het gelukkige vooruitzicht een beter deel te hebben in de hemel, maar ook met de wetenschap dat ze de Messias, de Christus, hadden gezien. De *"God der geesten van alle levende schepselen"* (Num. 16:22), die de mensen wilde zegenen kon zich niet beperken tot wat op aarde zou gebeuren. Het koninkrijk van God moest weliswaar hier gevestigd worden, maar tegelijkertijd zegt de Here: *"dan zullen de rechtvaardigen stralen als de zon in het koninkrijk van hun Vader"* (Matt. 13:43).

Voorlopig blijven de Here en zijn ouders naar het vlees en Zijn vrienden in de schaduw. Bijna een heel geslacht moest voorbijgaan voordat het koninkrijk werd gepredikt, om nog maar niet te spreken van de vestiging ervan. Het volk in het algemeen was niet verontrust over wat plaats had gevonden. De komst van de wijzen uit het oosten die de weg vroegen was wel aanleiding om Jeruzalem te verontrusten. Het gevoel dat er dingen gebeurden die niet normaal waren begon de gewetens te raken. Maar van dag tot dag werd duidelijk, dat zij die de wereld liefhadden en zij die de teugels in handen hadden, niet de Messias verwachtten. Ze wilden Hem ook niet erkennen. Hij was gekomen voor *"de armen van de kudde."* Hij was hun erfdeel, hun vreugde, hun alles. Maar Hij moest tot een bestemde tijd verborgen blijven in Nazareth. Maar het merendeel van de inwoners van Jeruzalem, voor een korte tijd ontwaakt, sliep opnieuw in. Toen brak het tijdstip aan dat Johannes de dooper zijn prediking begon. God wilde door

hem het geweten aanspreken. Daarom zond Hij in genade Johannes. De profeet Jesaja had hem reeds aangekondigd (Jes. 40:3). De engel Gabriël had gezegd: *“En hij zal velen van de zonen van Israel doen terugkeren tot de Here, hun God. En hij zal voor Hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten van de vaders te doen terugkeren tot de kinderen en de ongehoorzamen in de wijsheid van de rechtvaardigen, om de Heer een toegerust volk te bereiden”* (Luc. 1:15-17; Mal. 4:5-6). Er was geen andere weg mogelijk dan door bekering om de harten te openen en Christus aan te nemen

Johannes en zijn zending

De prediking van Johannes de dooper trok een menigte van mensen aan. Men kon niet onverschillig tegenover zijn boodschap staan. Hij was een buitengewone man, een woestijnbewoner. Hij leefde ver verwijderd van het lawaai van de stad en de woonplaatsen van het volk. Hij was niet hoogmoedig toen hij bevestigde dat in hem de profetie van Jesaja werd vervuld. Johannes verscheen als één van de oude profeten en was in zijn optreden strenger dan velen van hen. De vier eeuwen die voorbij gegaan waren, sinds de canon van het Oude Testament was afgesloten, verleende aan zijn getuigenis alleen maar meer kracht. Zijn overtuiging en gestrengheid hadden een onweerstaanbare aantrekkingskracht op het volk. Het onderwerp van zijn prediking – de boodschap dat het Koninkrijk der hemelen nabij gekomen was (Matt. 3:1, 2) – was bedoeld om het geweten te raken. De op handen zijnde vestiging van het Koninkrijk kon niet anders dan de hoop van alle Joden opwekken. Zijn dringende oproep tot bekering werd vergezeld van iets nieuws, met name de doop. Die doop op zich maakte een diepe indruk op het volk. Vanaf dat ogenblik

was het dan ook niet verwonderlijk dat het volk zich in menigten naar Johannes begaf aan de oever van de Jordaan. Daar beleed ieder zijn zonden. Alleen dan werden ze door Johannes gedoopt. Zoals de Here het later zei dat zijn oproep leidde tot een klaagzang, tot klachten die berouw opwekten (vgl. Jes. 22:12; 59:11-13). Dat was de gepaste houding voor zondaars en Johannes zocht niets anders. Hij wilde dat zij met een ontwaakt geweten in de tegenwoordigheid van God tot inkeer zouden komen. Hij, Johannes, kon de zonden niet wegnemen. Hij kon ook niet tegen het volk zeggen dat God ze dan spoedig zou wegdoen. Dat was zijn opdracht niet. Hij moest zich beperken tot het aandringen tot bekering en op de vestiging van Gods gezag. Iedereen diende voor zichzelf de ernst verstaan direct met God van doen te hebben. Daarop moest verootmoediging volgen en het innemen van de houding van een berouwvolle zondaar voor Hem die de harten doorzoekt.

Hoewel hij een priester was heeft Johannes geen enkele offerande gebracht. Hij steunde niet op dat godsdienstige voorrecht. Toch hadden de leiders van het volk van hem de kwalificatie van leraar kunnen eisen of een toestemming van goddelijke origine. Hij verwees niet naar het gevestigde priesterschap en zond niemand naar de tempel in Jeruzalem of naar het altaar. Ook gebruikte hij niet het verzoeningsbloed van een slachtoffer. Maar als de mensen aan zijn roeping gehoor gaven en voor God kwamen te staan als zondaars, moest de doop hen leren verstaan dat God voor hen tussenbeide zou komen. Hoe God dit zou doen zei Johannes niet. Dat was zijn opdracht niet. Want, zoals Jesaja al gezegd had, was hij *“een stem van iemand die roept in de woestijn:*

Bereid de weg van de HEERE, maak recht in de wildernis een gebaande weg voor onze God” (Jes. 40:3).

Toch gaf de doop van Johannes hoop, ongeacht de manier waarop een zondaar het opvatte. Dat kon zijn als een officiële wassing, of als een openlijke erkenning van de noodzakelijkheid van een wassing, die nodig is voor schuldigen. Of als het zegel op zijn gedane belijdenis, of als een voorbereidend gebruik, waarvan hij later de betekenis zou begrijpen. Iedereen was in zijn hart ervan overtuigd dat het hier niet bij zou blijven. God zou tussenbeide komen en wel in genade. Een ding was in elk geval duidelijk. Zij die de doop aannamen “rechtvaardigden God” omdat ze Zijn woord geloofden en op Hem vertrouwden. Zij, die Johannes prediking weigerden, *“hebben de raad van God voor zichzelf terzijde gesteld, daar zij niet door hem waren gedoopt”* (Luc. 7:29, 30).

Menigeen vroeg zich af of Johannes niet zelf de Messias was en of hij niet spoedig van rol zou wisselen. Dat hij de rugzak van de profeet zou achterlaten om de koningsmantel en de kroon aan te nemen. Deze bespiegelingen duurden maar kort, want Johannes antwoordde *“en zei tot allen: Ik doop u wel met water, maar Hij komt die sterker is dan ik, Wiens schoenriemen ik niet waard ben los te maken; Hij zal u dopen met de Heilige Geest en vuur”* (Luc. 3:15, 16). Men moest dus wachten op een tweede doop onderscheiden van de eerste. Een doop die geen enkele profeet, hoe groot ook, (en Johannes was onder hen de grootste). kon toedienen. De doop met de Heilige Geest en vuur, was een goddelijke zaak.

Johannes cijferde zichzelf weg voor Hem die ging komen. Hij verrichtte zijn dienst door alle harten op Christus te richten.

Bovendien had het werk van Johannes de bedoeling duidelijk te maken hetgeen overigens elke voorstelling van de waarheid in een zondige wereld als gevolg heeft en overeenstemt met de profetische aanwijzingen, dat er twee soorten mensen zijn:

- Allereerst “zondaars”, die naar eigen oordeel en naar het oordeel van God, behoefte hadden aan bekering;
- Vervolgens zogenaamde “godsdienstigen”, die alleen maar aan hun maatschappelijke positie dachten, hun gezag lieten gelden ten eigen voordeel en daarbij de eer van mensen zochten.

De laatstgenoemden verborgen onder hun godsdienstigheid een haat tegen de waarheid en dus tegen God. Johannes ontmaskert ze in krachtige bewoordingen. Ze werden niet gespaard en hij toonde aan dat, als zij al mensen bedrogen, ze God niet konden bedriegen en God hen niet nodig had om Zijn beloften te vervullen. Hij kon zelfs uit stenen Abrahams kinderen verwekken. En hij waarschuwde, dat de bijl al lag aan de wortel van de boom en dat iedere boom die geen goede vrucht voortbracht zou worden omgehouden en in het vuur geworpen. *“Adderengebroad”, zo noemt hij hun. “wie heeft u een aanwijzing gegeven om de komende toorn te ontvluchten? Brengt dan vruchten voort, de bekering waardig”* (Luc. 3:7-9). Dat was teveel voor de Farizeeën en Sadduceeën. Hun tegenstand t.o.v. de profeet nam steeds meer toe en hun heimelijke vijandschap werd steeds meer

openbaar. Maar ze durfden dit niet openlijk uit te spreken, omdat ze bang waren voor het volk. Want allen dachten dat Johannes werkelijk een profeet was (Marc. 11:30-32).

Het volk werd voorbereid op de komst van Christus. Johannes, als Zijn afgezant, zou al gauw aan de lijve de waarheid ondervinden van de woorden van zijn Meester: *“Vuur ben Ik komen werpen op de aarde.”* En ook: *“Meent niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen maar een zwaard”* (Luc. 12:49; Matt. 10:34). Johannes werd in de gevangenis geworpen. Koning Herodes liet hem onthoofden op zijn verjaardag op verzoek van de dochter van zijn eerloze vrouw. De discipelen van Johannes hoorden niet tot diegenen die het volk bestuurden. Ze hadden ook geen binding met hen die dat wel deden. Het waren de *“armen van de kudde.”* Een positie die de komst van Christus in hun midden alleen maar meer deed uitkomen. Zonder dat zij het bemerkten had de ontvangst van de prediking van Johannes tot gevolg dat de discipelen zich gingen afscheiden van hen die de wereld zochten. Zij leerden alle dingen te beoordelen naar de gedachten van God. Maar er is nog een punt in de dienst van Johannes dat we niet besproken hebben. Hij was het door God uitgekozen instrument om voor de Messias een deur te openen, waardoor meer dan wat dan ook Gods genade werd geopenbaard. Wat is de doop van de Here een buitengewone stap in de weg van Zijn vrijwillige, diepe vernedering! Wat een volmaakte, goddelijke, nederbuigende goedheid! Wat een alles overtreffende genade! Die gaat nog meer schitteren vanwege Zijn vereenzelviging in de doop met zondaars, dan de zorg waarmee God in Zijn barmhartigheid hen omringt en

beveiligt voor het oordeel dat ze verdiend hadden. Job heeft iets van die zorg gekend. Hij zocht de tegenwoordigheid van God meer dan zijn vrienden (Job 23:1-10). Maar Job heeft nooit iets vernomen over die soevereine genade van God, die om zondaars te redden, zich in hun midden zou plaatsen en zich met hen één zou maken. Dat was de genade van Christus, hoe boosaardig het menselijke hart ook mocht zijn (Matt. 15:19. Men kon die genade bij Jezus zien: *“een vriend van tollenaars en zondaars”* (Luc. 7:34). God wil diegenen, die zichzelf als zondaars erkennen, niet veroordelen en straffen. Hij wilde laten zien hoever genade en gunstbetoning kan gaan. Het is een feit dat Christus zich liet dopen. Onbegrijpelijk, zelfs voor een profeet als Johannes. Het lijkt zelfs tegenstrijdig. Als Jezus het nodig had gedoopt te worden, hoe kon Hij dan van godswege de noodzakelijke schuldvergeving verkondigen aan de gedoopten? We kunnen ons voorstellen dat Johannes tegenwierp: *“Ik heb nodig door U gedoopt te worden, en U komt tot mij?”* (Matt. 3:14). Maar Johannes moest aan de wens van zijn Meester gehoorzamen. Hij moest de opdracht om Jezus te dopen uitvoeren, door zich over te geven aan Gods wil, zoals dat gold voor heel zijn dienst.

Hij zou die dienst niet voltooien voordat hij met eigen ogen, de Messias zou zien temidden van het getrouwe overblijfsel van die tijd. Hij zag Hem die plaats innemen door de weg van de doop. Er was geen andere weg mogelijk. In de doop ging het om Zijn Persoon. Niet uit medelijden die een weldoener zou kunnen tonen. Ook niet vanwege de trouw van iemand, die persoonlijk geen verbinding had met de voorwerpen van zijn zorg. Laten we niet vergeten dat de gedoopten door de aandrang van de oproep tot bekering niet in staat waren

iets aan te voeren om zich te rechtvaardigen. Zij kwamen met belijdenis van zonden en lieten zich dopen om aan het komende oordeel te ontkomen. Maar Jezus, die geen zonde gekend heeft, is temidden van dit volk gekomen om zich ook te laten dopen.

En de uitleg die Hij hiervoor gaf was: *“Laat Mij nu begaan; want zo past het ons alle gerechtigheid te vervullen. Toen liet hij Hem begaan. Nadat nu Jezus was gedoopt, steeg Hij terstond op uit het water; en zie, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag de Geest van God neerdalen als een duif en op Zich komen; en zie, een stem uit de hemelen zei: Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden”* (Matt. 3:15-17). God openbaart zich openlijk voor de eerste maal. De stem van de Vader liet zich horen en de Heilige Geest daalde neer in de gedaante van een duif. Dat alles om de Zoon te verheerlijken, die zich zo vernederd had, omdat Hij de plaats innam onder zondaars voor wie Hij was gekomen om hen te redden. Ja, zo zien we hier bij de doop van de Here Jezus de manifestatie van de goddelijke drie-eenheid: Vader, Zoon en Heilige Geest. Laten wij ons voor Hem neerbuigen en Zijn naam aanbidden. Vanaf nu bevindt Jezus zich te midden van het overblijfsel, of beter gezegd: het overblijfsel is om Hem vergaderd.

De doop van Johannes

Toen de Heer zich liet dopen, zei Hij: *“Laat Mij nu begaan; want zo past het ons alle gerechtigheid te vervullen”* (Mat. 3:15). Hij wilde de gerechtigheid vervullen. Niet door de mensen te oordelen, maar door ze te redden. Dat was inderdaad een ontplooiing van soevereine genade. Jezus, die zich één maakte met hen die naar de prediking van Johannes hadden geluisterd. Maar Hij kon niet handelen in genade ten koste van de gerechtigheid. Het handhaven van de rechten en de heerlijkheid van God komt op de eerste plaats als het gaat om de gerechtigheid te vervullen. Daarom ondergaat Jezus de doop door Johannes de doper. Dat was Zijn opdracht van Godswege.

Laten we in het kort vanuit dit oogpunt het gevolg bekijken van de prediking van Johannes op de menigte, die tot hem kwam. Om tot God te kunnen naderen en voor Hem te staan als aanbidders moeten we heilig zijn. Wij zijn niet heilig, maar zondaars. Nog erger; door onze zonden hebben wij God tot Rechter gemaakt. Hij is heilig en kan geen zonde in Zijn tegenwoordigheid verdragen. *“U bent te rein van ogen*

om het kwade aan te zien, moeite kunt U niet aanschouwen. Waarom aanschouwt U wie trouweloos handelen, zwijgt U, wanneer een goddeloze hem verslindt die rechtvaardiger is dan hijzelf?” (Hab. 1:13). Voor alles hebben we dus gerechtigheid nodig. Een gerechtigheid van God en die wij kennen in de vergeving van zonden. En wie anders kan ons die gerechtigheid geven dan God alleen? (vgl. Rom. 4:5-8 met Rom. 3:21-26).

De toepassing van deze gerechtigheid is van persoonlijke aard en heeft betrekking op elke individuele zondaar. Daarvoor is nodig dat God plaats krijgt in het hart. Ieder moet begrijpen dat hij rechtstreeks met God te maken heeft. Omdat alle mensen zondaren zijn en God een God van waarheid is, kan men zich alleen voor God stellen in het besef een zondaar te zijn, die het oordeel verdient. En dat was de inhoud van de prediking van Johannes. Hij legde de nadruk op het dichtbij zijn van het Koninkrijk der hemelen. Daarom sprak hij met goddelijk gezag, waaraan niemand zich kon onttrekken, hun geweten aan. Ieder moest voor een onpartijdige rechtbank verschijnen. De Joden, afstammelingen van Abraham, hadden geen recht om de onvoorwaardelijke beloften aan hun vaders gedaan te claimen. Voor alles moest eerst de kwestie van de zonde opgelost worden. Johannes zei: *“en denkt niet dat u bij uzelf kunt zeggen: Wij hebben Abraham tot vader! Want ik zeg u, dat God uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken. En de bijl ligt al aan de wortel van de bomen; elke boom dan die geen goede vrucht voortbrengt, wordt omgehakt en in het vuur geworpen”* (Matt. 3:9, 10). Nu de vestiging van het Koninkrijk der hemelen nabij was, moesten alle dingen hun plaats krijgen. Het beginsel was

niet nieuw, maar het ging om de erkenning ervan. Het lied dat Mozes schreef als getuigenis tegen een opstandig volk, begint met de heiligheid van God en het bederf van Israël te openbaren. *“Want ik zal de Naam van de HEERE uitroepen; geef grootheid aan onze God! Hij is de rots, Wiens werk volmaakt is, want al Zijn wegen zijn een en al recht. God is waarheid en geen onrecht; rechtvaardig en waarachtig is Hij. Zij hebben verderfelijk tegen Hem gehandeld; het zijn Zijn kinderen niet. Een schandvlek! Het is een slinkse en verdorven generatie”* (Deut. 32:3-5). Wij begrijpen het. Ons geweten getuigt daarvan. Een zondaar is pas waarachtig voor God op het moment dat hij zijn verloren toestand erkent. Lees de belijdenis van David in Psalm 51:5-8. *“Want ik ken mijn overtredingen, mijn zonde staat mij voortdurend voor ogen. Tegen U, U alleen, heb ik gezondigd, ik heb gedaan wat kwaad is in Uw ogen, zodat U rechtvaardig bent wanneer U rechtspreekt en rein bent wanneer U oordeelt. Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen. Zie, U vindt vreugde in waarheid in het binnenste, in het verborgene maakt U mij wijsheid bekend. Maar hoe kan een zondaar voor een rechtvaardige God kunnen staan, de Rechter van de hele aarde? (Gen. 18:25). Dat kan alleen als hij zich ondersteund weet door de hoop op vergeving. Hoe had David het kunnen doen als hij niet uit de mond van de profeet had gehoord: *“De HEERE heeft ook uw zonde weggenomen, u zult niet sterven”* (2 Sam. 12:13). Van dat ogenblik af heeft hij Psalm 51:16 kunnen uitspreken. *“Red mij van bloedschulden, o God, God van mijn heil, dan zal mijn tong vrolijk zingen van Uw gerechtigheid.”**

De doop van Johannes verzekerde de gelovige, dat God hem zou vergeven. Hoewel het hem niet duidelijk werd gemaakt wanneer en hoe God deze vergeving zou uitwerken, hoe dan ook zou de gerechtigheid van God gehandhaafd blijven. Johannes predikte de doop van bekering tot vergeving van zonden (Luc. 3:3). Zij die er gehoor aan gaven konden zich vrijmoedig tot hem keren en hun zonden belijden. Maar vanaf het ogenblik dat de Here en Heiland, de Messias zelf (Luc. 2:11). plaats genomen heeft in het midden van de gedoopten – Hij die geen zonden hoefde te belijden – heeft Zijn doop ook aan de geschriften van de profeten een waarde gegeven, die het eenvoudige feit van vergeving niet kon weergeven. Is dat niet de reden waarom de Heilige Geest in het eerste evangelie volledig zwijgt over de vergeving van zonden? Mattheüs in zijn beschrijving van de dienst van Johannes spreekt er niet over. Dat doet hij wel over de bekering en de belijdenis maar niet over de zegening van onschatbare waarde, die alleen Jezus kan geven. Namelijk, de naam van de Vader openbaren en de vergeving geschonken en geredde zondaars in te voeren in het Vaderhuis, om daar een eeuwig deel te hebben met de Zoon van Zijn liefde. Die kennis van de Vader moest al op aarde zichtbaar worden in Zijn gemeenschap met de Zoon, die alleen de Vader heeft gezien (Joh. 1:18; 3:11; 5:37; 6:46; 8:38). En er is nog meer. De Here Jezus wil Zijn verlostten voor eeuwig bij zich hebben in de heerlijkheid (Joh. 14:13; 17:24).

Deze grenzeloze genade van God, voor wat betreft de heiligmaking en de heerlijkheid, wordt ons meegedeeld in Hebreeën 2. God wil vele zonen tot heerlijkheid brengen. Het behaagde Hem deze zonen uit het midden van zondaars

op aarde te nemen. Voor de toegang tot die heerlijkheid van God moeten ze allereerst geheiligd worden. De Here Jezus heeft door Zijn dood en opstanding hen met Zichzelf verenigt . *“Hij die heiligt en zij die geheiligd worden zijn alleen uit één”* wordt gezegd (Hebr. 2:11). Hij wordt de *“overste Leidsman van hun behoudenis”* (Hebr. 2:10). door lijden heen. Maar om te kunnen behouden moest Hij een weinig minder worden dan de engelen. Hij moest mens worden.

“Daar nu de kinderen aan bloed en vlees deel hebben, heeft ook Hij op gelijke wijze daaraan deelgenomen, opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de dood had, dat is de duivel, en allen zou verlossen die uit vrees voor de dood hun hele leven door aan slavernij onderworpen waren” (Hebr. 2:14,15). De Here Jezus was niet op aarde gekomen om terug te keren tot de Vader zoals Hij gekomen was. Want zoals Hijzelf gezegd heeft, zou Hij alleen gebleven zijn als Hij niet gestorven was. Alleen, in Zijn eigen volmaaktheid, die de mensen niet kende en waaraan zij, zonder Zijn dood, geen deel konden hebben. Tot dat doel was Hij bereid hun zonden in Zijn eigen lichaam op het hout te dragen (1Petr. 2:24). Het doodsvonniss gold iedere zondaar. Daarom moest Hij in de dood gaan om hen ervan te bevrijden die, omdat ze zondaars waren, waren onderworpen aan het oordeel van God. Alleen op die wijze kon Hij hen verlossen. Hij was gekomen om God te verheerlijken en Zijn wil te volbrengen in alle dingen. *“Door die wil zijn wij geheiligd”* (Hebr. 10:10).

Ja, de Here is mens geworden. *“Het Woord is vlees geworden”* (Joh. 1:14). Hij is mens geworden om te sterven. En op het ogenblik van Zijn doop moest Hij openlijk de plaats

innemen die overeenkwam met de oneindige genade van God voor mensen. Het was de eerste stap in Zijn persoonlijke vereniging met zondaars. Hij zelf, die zonder zonde was, werd tot zonde gemaakt. Liefdevolle Heiland, leer ons U te volgen en te aanbidden; U te volgen om beter te leren verstaan wat in Uw hart is!

Zijn gehele onderricht was een bevestiging van deze eerste stap in de absolute toewijding. Hij zegt: *“Zij, die gezond zijn hebben geen geneesheer nodig, maar die ziek zijn. Gaat dan heen een leert wat het is: Barmhartigheid wil Ik en geen offer; want Ik ben niet gekomen om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars”* (Matt. 9:12,13; zie ook Hos. 6:6). De Here zoekt niet zijn eigen eer, maar die van God (Joh. 7:18; 8:50). Hij plaatst de mens altijd in de tegenwoordigheid van God. Zijn eerste antwoord aan de Samaritaanse vrouw luidde: *“Als u de gave van God kende en Wie Hij is die tot u zegt: Geef Mij te drinken, dan zou u aan Hem hebben gevraagd en Hij zou u levend water hebben gegeven”* (Joh. 4:10). Zelfs als Hij wonderen deed handelde Hij zo, dat de lof ervan voor God bestemd was. De voorbeelden hiervan zijn talrijk (zie o.a. Luc. 5:25,26; 7:16; 17:15; 18:43). Het belangrijkste was, zoals we gezien hebben, de rechten en heerlijkheid van God te handhaven. Zo te handelen, dat God in alle harten de plaats kreeg, die Hem toekwam.

Een ander gevolg van de doop van Johannes was de gelovigen af te zonderen van de drukke en egoïstische, ongelovige wereld. Niet op een vleselijke manier, om aandacht te trekken, maar geestelijk en op God gericht. Hij, die de harten onderzoekt, let niet op uiterlijke schijn. Johannes wees op Zijn

goedheid, gerechtigheid en vrede. Eigenschappen die ieder mens moest vertonen in de omstandigheden waarin God hem had geplaatst. Het ging er niet om de omstandigheden te veranderen of de verhoudingen en verbindingen te wijzigen, maar om God te verheerlijken door een onberispelijk gedrag. *“Laat hij die twee onderklederen heeft, meedelen aan wie er geen heeft, en laat hij die voedsel heeft, evenzo doen. Nu kwamen er ook tollenaars om gedoopt te worden en zij zeiden tot hem: Meester, wat moeten wij doen? Hij nu zei tot hen: Vordert niets meer dan u is voorgeschreven. En ook soldaten vroegen hem aldus: En wij, wat moeten wij doen? En hij zei tot hen: Plundert niemand uit en beschuldigt niemand vals, en wees tevreden met uw soldij”* (Luc. 3:11-14). De Here stemde helemaal hiermee in. Zijn onderwijs zou, op een zelfs voor Johannes ongekende wijze, daarop de nadruk leggen. Want de volledige en absolute vergeving van zonden moest het uitgangspunt zijn van de praktische gerechtigheid. Men moest vergeven zoals men zelf vergeving had ontvangen. Johannes kon dat niet verkondigen, want hij kon niet zeggen dat de zonden vergeven waren. Pas op het kruis van Golgotha werd het werk van de verlossing volbracht. Maar terwijl Hij op weg was naar het kruis onderwees de Here Jezus reeds de gevolgen van Zijn werk. Niet alleen m.b.t. de verlossing van de mens van dood en oordeel. Maar ook t.a.v. hun denken en gedrag in deze wereld. Vergelijk wat Paulus later tot Titus zegt: *“Want de genade van God, heilbrengend voor alle mensen, is verschenen en onderwijst ons, dat wij met verzaking van de goddeloosheid en de wereldse begeerten ingetogen, rechtvaardig en godvruchtig zouden leven in deze tegenwoordige eeuw, in de verwachting van de gelukkige*

hoop en verschijning van de heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Jezus Christus, die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons van alle wetteloosheid verlost en Zichzelf een eigen volk reinigde, ijverig in goede werken” (Tit. 2:11-13).

“Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld” (1 Joh. 2:16). Daarom is de wereld in haar beginsel absoluut tegengesteld aan de gezindheid van Christus. Zijn laatste gebed voor de Zijnen bevat de bede, dat zij bewaard zouden blijven voor de wereld. Niet weggenomen uit de wereld, maar bewaart voor het kwaad, dat haar kenmerkt (Joh. 17:11-19). Vanaf het begin van Zijn dienst op aarde heeft de Here Jezus met de “overste van de wereld” te maken gehad. Een naam die de satan is gegeven in het zicht van het kruis (Joh. 14:30). De verzoeker van de hof van Eden heeft ook getracht de Here te verzoeken en geprobeerd Hem over te halen om eigen eer na te streven. Maar de Here wijst de vijand af. “Hij bindt de sterke” niet door hem te verpletteren door Zijn goddelijke kracht, maar door in genade de plaats in te nemen in het midden van de mensen. Hij leefde van het Woord dat door de mond van God uitgaat. Hij was afhankelijk van God en was gehoorzaam in alles wat God Hem had bereid. Hij wil geen twistgesprek beginnen met satan: een arglistig en verleidelijk gebied. Daar had Eva zich op gewaagd en het was uitgelopen op een groot verlies. De Here beperkt zich tot wat geschreven staat voor de mens om God volkomen te verheerlijken en een nederige plaats in te nemen, waarin de gehoorzame mens altijd zijn vreugde zal vinden (zie Ps. 16:2, 5-9). De Heer Jezus wijst resoluut het aanbod van alle

koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid door de overste van deze wereld af. Zo zien we dat alles in de Persoon en in de daden van de Here Jezus in overeenstemming is met Zijn God en Vader. Zelfs voordat Hij begint te prediken en eer Hij zijn discipelen roept, wordt de heerlijkheid van God gehandhaafd. Satan wordt gebonden en de wereld wordt zedelijk geoordeeld, opdat de gelovigen er volledig van zouden zijn gescheiden. De Here Jezus zou de zonder gaan dragen om aldus de dood zijn prikkel te ontnemen en ons voor eeuwig te onttrekken aan het rechtvaardige oordeel van God.

Het evangelie van het koninkrijk

Zodra Johannes in de gevangenis is gezet begint de Heer in Galilea te prediken. Hij zet de dienst van Johannes voort en legt daarbij nog meer de nadruk op de nabijheid van het Koninkrijk en de noodzaak van bekering. Nu Hij, de Koning, gekomen was bleef er maar één ding over: Hem aan te nemen. Alle zegeningen kwamen uit Zijn hand. We lezen in Marcus 1:14,15: *“Maar nadat Johannes was overgeleverd, kwam Jezus naar Galilea en predikte het evangelie van het koninkrijk van God en zei: De tijd is vervuld en het koninkrijk van God is nabij gekomen; bekeert u en geloof in het evangelie.”*

Om de Koning te ontvangen en van de genade te genieten, die onder eedzwering aan David was beloofd, moest men zich tot God keren in oprecht berouw. De woorden van Psalm 89:34-36 zouden dan in vervulling gaan voor het joodse volk onder de regering van de Messias, de ware Zoon van David, het onderwerp van de profetie: *“Maar Mijn goedertierenheid*

zal Ik bij hem niet wegnemen en in Mijn trouw niet falen. Ik zal Mijn verbond niet ontheiligen en wat over Mijn lippen gekomen is, niet veranderen. Eens heb Ik gezworen bij Mijn heiligheid: Nooit zal Ik tegen David liegen!”

In overeenstemming daarmee roept de profeet uit: *“Neig uw oor en kom tot Mij, luister, en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond sluiten: de betrouwbare gunstbewijzen aan David. Zie, Ik heb Hem gegeven als Getuige voor de volken, als Vorst en Gebieder voor de volken. Zie, U zult een volk roepen dat U niet kende, en het volk dat U niet kende zal naar U toe snellen, omwille van de HEERE, uw God, voor de Heilige van Israël, want Hij heeft U verheerlijkt. Zoek de HEERE terwijl Hij te vinden is, roep Hem aan terwijl Hij nabij is. Laat de goddeloze zijn weg verlaten, de man van ongerechtigheid zijn gedachten. Laat hij zich bekeren tot de HEERE, dan zal Hij Zich over hem ontfermen, tot onze God, want Hij vergeeft veelvuldig (Jes. 55:3-7).*

Hieruit blijkt dus dat het genieten van de belofte afhing van de bekering. Het kon ook niet anders. God kon en wilde geen stoffelijke zegeningen van welke aard dan ook in handen geven van hen die zich alleen maar hierdoor zouden verrijken en voortgingen de zwakken te onderdrukken. Integendeel, de armen en bedroefden zullen in het bijzonder de voorwerpen van Zijn zorg zijn. *“Ik zal Zelf Mijn schapen weiden en Ik zal ze Zelf doen neerliggen, spreekt de Heere HEERE. Het verlorene zal Ik zoeken, het afgedwaalde zal Ik terugbrengen, het gebrokene zal Ik verbinden, en het zieke zal Ik versterken, maar het welgedane en het sterke zal Ik*

wegvagen. Ik zal ze weiden zoals het hoort (Ezech. 34:15, 16; zie ook Ps. 72:2-4).

Ja, het Koninkrijk van God was dichtbijgekomen. Het Koninkrijk dat gekenmerkt wordt door heiligheid en gerechtigheid en waarin het woord verwerkelijkt wordt: *“Niet van brood alleen zal de mens leven, maar van alle woord dat door de mond van God uitgaat”* (Matt. 4:4). *“Want het koninkrijk van God is niet eten en drinken, maar rechtvaardigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest”* (Rom. 14:17). En de Koning zelf was daar, zachtmoedig, en nederig van hart. Niet gekomen om te oordelen, maar om te redden. Ze konden a.h.w. de hand leggen op de zegeningen. Het horen ervan alleen al had de getrouwen verheugd. En voor hen die alleen aan stoffelijke zegeningen dachten was dit voer voor de nationale trots van dromen over een toekomstig geluk. Maar ze wilden de heiligheid niet, die het Huis des Heren tot sieraad is (Ps. 93:5). Ze waren niet verontrust over het feit dat de zetel van het verderf, die onder de schijn van recht, onheil sticht, niet te verenigen is met Hem (Ps. 94:20).

Spoedig moest de Here tegen hen zeggen: *“en toch wilt u tot Mij niet komen opdat u leven hebt”* (Joh. 5:40). En wat later: *“Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt en hen stenigt die tot u zijn gezonden, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen bijeenverzamelen, zoals een hen haar kuikens onder haar vleugels, en u hebt niet gewild”* (Luc. 13:34). De Heer wist wat er gebeuren zou. Alles was bij Hem van tevoren bekend. Niettemin vervolgde Hij de weg die Hij gaan moest. De Heer Jezus wilde discipelen hebben, niet alleen in de gewone zin van het woord, zoals bij Johannes. Hij wilde ze

één maken met Hem op een bijzonder wijze. Volgelingen, die zouden deelnemen aan Zijn dienst. Hij gaf aan de twaalf discipelen de naam “apostelen” (Luc. 6:13). Deze vissers, die hun dagelijkse arbeid op het meer van Tiberias uitoefenden, konden Zijn roepstem niet weerstaan. Zij volgen Hem zonder aarzeling of uitstel. Petrus en Andreas verlieten hun netten, scheidten van hun vader, die ze achterlieten in het schip met de huurlingen (Matt. 4:18-22; Marc. 1:16-20). *“En Hij trok in heel Galilea rond, leerde in hun synagogen, predikte het evangelie van het koninkrijk en genas elke ziekte en elke kwaal onder het volk”* (Mat. 4:23). Hij ondersteunde Zijn leer met tekenen van genezing. Dat had Johannes nooit gedaan (Joh. 10:41).

De leer van Jezus verwonderde de menigte. Allereerst door de kracht en het gezag, waarmee ze bekleed was, en door haar wijsheid (Marc. 1:22; 6:2). *“Want Hij leerde hen als iemand die gezag heeft, en niet als hun schriftgeleerden”* (Matt. 7:29). De leer had nog een eigenschap, waarvan het volk aanvankelijk het belang niet van zag of kon zien. Dat was Zijn volmaakte reinheid. De wet van Mozes, niet gegeven voor rechtvaardigen, maar voor weerspannigen en zondaars, (1 Tim. 1:9). was niet voldoende als leidraad voor hen, die Christus gingen volgen. De leer van Christus veronderstelde niet noodzakelijk een toestand van zonde bij hen tot wie zij zich richtte. Het gaat er hier dan ook niet om het eigen hart te peilen, maar het richtsnoer aan te geven hoe men moest wandelen. De Here was het voorbeeld dat ze moesten volgen. Zijn wandel was de maat van de volmaaktheid die Hij eiste. *“Weest u dan volmaakt zoals uw hemelse Vader volmaakt is”* (Matt. 5:48). De Heer leerde een

zachtmoedigheid, een tederheid en een zelfverloochening, onbekend in de wereld en waarover men eerder nog nooit zo had horen spreken. Hij is de maatstaf van het praktische christendom. De gelovige leert daardoor hoe Christus heeft gewandeld en wat het inhoudt Hem na te volgen. Hij mag profiteren van de geestelijke eigenschappen die de Here tot zijn beschikking stelt: barmhartigheid, vrede, liefde, het goede doende, het gebed (Matt. 5:7, 9, 42-47). Behalve de uitoefening van het goede t.o.v. anderen leert hij ook hoe de gelovige zichzelf moet oordelen voor God. De leer van de Here legt de vinger op de wortel van het verborgen kwaad. Het spreekt van iemand die gemakkelijk kwaad wordt op zijn broeder (zelfs, wanneer er uitwendig niets zichtbaar is van wat er in diens hart omgaat). in dezelfde bewoordingen als waarvan de wet spreekt over moord (Matt. 5:21, 22).

“Maar zo hebt u Christus niet geleerd, waar u Hem immers hebt gehoord en in Hem bent onderwezen, zoals de waarheid in Jezus is: dat u, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd, die ten verderve gaat overeenkomstig zijn bedriegelijke begeerten, en vernieuwd bent in de geest van uw denken, en de nieuwe mens hebt aangedaan, die overeenkomstig God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid” (Ef. 4:20-24). Zo niet, hoe zult u dan voor Hem staan die gezegd heeft: *“En als iemand mijn woorden hoort en niet bewaart, oordeel Ik hem niet; want Ik ben niet gekomen om de wereld te oordelen, maar om de wereld te behouden. Wie Mij verwerpt en mijn woorden niet aanneemt, heeft dat wat hem oordeelt: het woord dat Ik heb gesproken, dat zal hem oordelen op de laatste dag”* (Joh. 12:47-48). Als men Christus niet kent als Here en Heiland, kan men niet

voorkomen eenmaal voor Hem te moeten verschijnen, als Hij op Zijn troon zit om te oordelen. Dan zal het te laat zijn om zich ten bekeren. Het gaat erom de woorden van Here in praktijk te brengen. Zo niet, dan is men als *“een dwaas man, die zijn huis op het zand heeft gebouwd; en de slagregen viel en de waterstromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis; en het viel, en zijn val was groot”* (Matt. 7:26, 27).

Het zal duidelijk zijn, dat enkel het menselijke verstand niet voldoende basis biedt om de leer aan te nemen die zo volmaakt is als die van de Here. De menselijke gerechtigheid, gemeten naar de wet van Mozes, beantwoordt niet aan de genade van God, die naar de gelijkenis over vergeven. Denk hierbij aan de gelijkenis waarin de koning tienduizend talenten kwijtscheldt aan een slaaf die dat bedrag aan hem verschuldigd is (Matt. 18:24). Dit feit legt de die slaaf de verplichting op om t.a.v. een medeslaaf overeenkomstig te handelen en niet om met geweld honderd denaren terug te krijgen. Als de gerechtigheid van God zich aan onze harten heeft geopenbaard door volkomen vergeving, wordt deze vergeving voor ons de maat van praktische gerechtigheid die wij tegenover anderen moeten uitoefenen. Vergeven zoals ons vergeven is. *“Want de wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden”* (Joh. 1:17).

God moet dus in ons werken; het vlees is van geen nut (Joh. 6:63). Maar God was aanwezig in de Persoon van Jezus Christus; Immanuël, God met ons. Hij was daar om te redden en te zegenen. Zoals de Here later tot Zijn discipelen zei: *“Ik*

ben de wijnstok, u de ranken; wie in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt u helemaal niets doen” (Joh. 15:5). De wonderen, die de Here deed, waren het bewijs, dat de kracht van God in Hem werkte om te genezen (Luc. 5:17; 7:16). Iedereen kon zich daarvan overtuigen. Maar zelfs al nam men het getuigenis aan, dan was het hart nog niet veranderd en Jezus vertrouwde zich aan hen niet toe, die Hem toejuichten, alleen om de wonderen (Joh. 2:23-25).

Er was meer nodig, namelijk een nieuwe geboorte. En dat kan alleen God bewerken *“Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het koninkrijk van God niet binnengaan. Wat uit het vlees geboren is, is vlees; en wat uit de Geest geboren is, is geest”* (Joh. 3:3-7). Toch deden de wonderen een beroep op het hart. Soms vroeg het volk zich af of Jezus niet de Christus zou zijn. Dan werden de oversten ongerust en probeerden zulke vragen in de kiem te smoren. De Farizeeën zeiden uiteindelijk openlijk, dat Jezus de boze geesten uitwierp door Beëlzebul, de overste van de demonen (Matt. 12:22-24). De Here toont hen de dwaasheid en goddeloosheid van zo’n gedachte. Maar de meeste geestelijke leidslieden schenen tevreden met de wereld te volgen, zoals ze dat tot dat ogenblik hadden gedaan. Ze vonden de eer van mensen belangrijker dan de eer van God (Joh. 12:42, 43). Zij waren gehecht aan hun positie en aan de gevestigde orde. Zolang zij maar hun eigen wil konden doen, zonder verontrust te worden. Ze wilden van Christus niet weten. Zelfs de steden, die het meest begenadigd waren en waar de Heer de meeste wonderen had gedaan, bleven onverschillig. De inwoners waren niet

tot bekering gekomen. Kapernaüm, waar de Heer gewoond had en dat daardoor had moeten zijn als de hemel op aarde, beantwoordde niet aan de oproep van Christus. De profetie van Jesaja vond er haar vervulling. *“Ik, Ik zei: Voor niets heb Ik Mij vermoeid, nutteloos en tevergeefs heb Ik Mijn kracht verbruikt. Voorwaar, Mijn recht is bij de HEERE, en Mijn arbeidsloon is bij Mijn God”* (Jes. 49:4). *“En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen. ... Dit was het waarachtige licht, dat in de wereld komt en iedere mens verlicht. Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend. Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen”* (Joh. 1:5, 9-11). De Heer ontmoette een ongeloof, dat Hem verhinderde veel wonderen in hun midden te doen (Matt. 13:58). Zijn Persoon werd veracht, Zijn leer afgewezen en Zijn wonderen zelfs aan satan toegeschreven. Toen ging een andere profetie in vervulling, toen Hij voor het ongelovige volk de deur van genade sloot. Een daad, die aan hen het Koninkrijk met zijn voorrechten ontnam. Hij moest met groot verdriet in Zijn hart tot hen, die de voorwerpen van Zijn zorg waren geweest, zeggen: *“Hebt u nooit gelezen in de Schriften: ‘De steen die de bouwlieden hebben verworpen, die is geworden tot een hoeksteen; ...’? Daarom zeg Ik u, dat het koninkrijk van God van u zal worden weggenomen en dat aan een volk gegeven de vruchten ervan opbrengt”* (Matt. 21:42, 43). De duisternis van het ongeloof nam toe op het moment dat het ware licht in de wereld scheen. Het volk naderde God in ongeloof. Zij eerden Hem met de mond, maar hun hart was ver van Hem. God ging de wijsheid van de wijzen te niet doen, en het inzicht van de verstandigen wegnemen (Jes.

29:9, 14; Matt. 11:25-30). De Here wendde zich van hen af om tot het hart van Zijn Vader Zijn toevlucht te nemen. *“En nu zegt de HEERE, Die Zich Mij vanaf de moederschoot tot Knecht heeft geformeerd om Jakob tot Hem terug te brengen – maar Israël zal zich niet laten verzamelen. Niettemin zal Ik verheerlijkt worden in de ogen van de HEERE, en Mijn God zal Mijn kracht zijn.”* (Jes. 49:5).

Hij zou een licht voor de heidenen worden en van Godswege het heil doen stromen tot aan het einde der aarde. Hij stond op het punt grotere dingen te openbaren dan de vestiging van Zijn Koninkrijk op aarde. Dingen die verband hielden met Zijn eigen Persoon, met wat Hij was als Zoon van de Vader en die verder strekten dan de belofte aan het bevoorrechte volk van Israel. Het volk had de vrije keuze om zijn Messias aan te nemen of te verwerpen, toen Hij zich aan hen voorstelde (Matt. 11:25-30). Van toen af werd de oproep van de Heer meer vertrouwelijk en kostbaarder voor het hart, dat luisterde naar Hem. Hij zegt dan niet alleen: komt achter mij, maar *“Komt tot Mij... en ik zal u rust geven”* (Matt. 11:26). Toch wil de Here dit deel van Zijn dienst niet afsluiten zonder een getuigenis te geven over Johannes de dooper (Matt. 11:2-19). Johannes was op dat moment in de gevangenis en schijnbaar door allen vergeten. Ook in dit opzicht was hij de afgezant van Christus. Zijn huidige positie in de gevangenis was een voorafschaduwing van het lijden van Christus. De Here sprak over hem, daarbij de woorden van de profeet Maleachi aanhalend. *“Ziet, Ik zend tot u de profeet Elia”* (Mal. 4:5). *“Ik zeg u echter dat Elia al gekomen is, en zij hebben hem niet erkend, maar aan hem gedaan alles wat zij wilden; zo zal ook de Zoon des mensen door hen lijden”*

(Matt. 17:12). Johannes heeft in het lijden de waarheid moeten leren van wat hij zelf gezegd had, toen hij sprak over Christus: *“Hij moet meer worden, ik echter minder”* (Joh. 3:30). Het was niet een gering iets opgesloten te worden in de gevangenis op hetzelfde moment dat de Messias, over wie hij getuigd had, de kracht van God uitoefende in het land in wonderen van goedheid. Waarom strekte Hij Zijn hand niet uit om de ketenen te verbreken, de poorten te openen en de gevangene in vrijheid te stellen? Dat kon echter niet. Hij, die de Heer de grootste van alle profeten noemde onder hen die uit vrouwen was geboren, moest ook worden verworpen. Zelfs ter dood worden gebracht. Zoals zovele anderen, zou hij, door lijden heen, de weg tot heerlijkheid moeten gaan.

De Messias verworpen

Niet tevreden met de beschuldiging van het toeschrijven van de wonderen die zij gezien hadden aan de macht van satan, dreven de Farizeeën hun haat en tegenstand zover, dat zij een aanslag wilden plegen op de Messias. Zij wilden zich ontdoen van de goddelijke bewerker van de wonderen. Hij, die toch altijd het toonbeeld was van genade en goedheid. *“De Farizeeën nu gingen naar buiten en beraadslaagden tegen Hem dat zij Hem zouden ombrengen. Daar Jezus dit echter wist, vertrok Hij vandaar”* (Matt. 12:14). Hij zette Zijn werk voort, maar verbood uitdrukkelijk aan het volk dat Hem volgde Zijn Naam openbaar te maken. Zijn positie t.o.v. het ongelovige volk werd hiermee duidelijk bepaald. Dat was al door de profeet Jesaja uitgesproken en aangehaald in Matteüs 12:18. De goddelijke barmhartigheid, door Israël veracht, zou nu de heidenen ten deel vallen. Die zouden zich spoedig verheugen, toen zij hoorden hoe God aan hen had gedacht (vgl. Hand. 13:44-49). Merk op dat in die tekst de volken twee keer worden genoemd en Israël als volk helemaal niet meer. Wat is het kostbaar te lezen dat het welbehagen van God op Zijn geliefde Dienstknecht gericht

was en de kracht van de Geest altijd in Hem werkte. De volken worden nu het voorwerp van Zijn genade. *“Zie, Mijn Knecht, Die Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in Wie Mijn ziel een welbehagen heeft; Ik heb Mijn Geest op Hem gelegd. Hij zal tot de heidenvolken het recht doen uitgaan. Hij zal niet schreeuwen, Hij zal Zijn stem niet verheffen, Hij zal Zijn stem op straat niet laten horen. Het geknakte riet zal Hij niet verbreken, de uitdovende vlaspit zal Hij niet uitblussen; naar waarheid zal Hij het recht doen uitgaan. Hij zal niet uitdoven, Hij zal niet geknakt worden, totdat gevestigd. Hij het recht op aarde zal hebben De kustlanden zullen uitzien naar Zijn onderricht”* (Jes. 42:1-4; Matt. 12:18-21).

Men wordt getroffen door de tegenstelling die bestaat tussen deze tekst en die uit Matteüs 4:13-16. In het begin van de dienst van de Here zien we de twee stammen van Israël getuige zijn van de gesprekken en wonderen van Christus. Hun landstreek kwam in de dagen van de Here overeen met Galilea. Dit gebied werd twee keer verwoest door de Assyriërs vóór de wegvoering van de tien stammen en de afschaffing van het koningschap in Israël (Zie 1 Kon. 15:20; 2 Kon. 15:29; 18:9-12). Het koninkrijk van Juda bestond nog en werd pas 130 jaar later door Nebukadnezar, de koning van Babel, verwoest. Het zijn blijkbaar die beide invallen, waar Jesaja 9:1 naar verwijst.

In dit Galilea, dat zoveel rampen had ondergaan en veracht werd door de Farizeeën, heeft de Here Jezus Zijn kracht ontplooid om te genezen, te behouden en het woord des levens te laten horen (Luc. 5:17; Joh. 6:68). Daar ging Hij in de synagogen om te leren. Daar vond, in Nazareth, waar Hij was

opgegroeid, de vervulling plaats van de tekst die Zijn dienst beschreef toen Hij zei: *“Heden is dit schriftwoord in uw oren vervuld”* (Luc. 4:21). Maar de harten waren niet bereid om Hem te ontvangen. Hoewel ze verwonderd waren over de woorden van genade, die uit Zijn mond kwamen, werden ze toch vervuld met jalousie en toorn, toen ze hoorden hoe de genade van God de grenzen van het land zou overschrijden om tot de heidenen te komen. Ze wierpen de Here de stad uit en leidden Hem naar de rand van de berg waar hun stad op gebouwd was. Vervolgens probeerden ze Hem van de steilte af te werpen. Hij echter ging midden tussen hen door en vertrok (Luc. 4:22, 28-30).

Hun besluit om Jezus te doden stond vast, maar het werd hen niet toegestaan dit tot uitvoering te brengen voordat Zijn uur gekomen was (Joh. 7:30; 8:20). Zij moesten wachten totdat het ogenblik aanbrak dat de Heer zelf zou zeggen: *“dit is uw uur en de macht van de duisternis”* (Luc. 22:53). Verschrikkelijke woorden. Ze bezegelen de veroordeling van het ongelukkige volk.

Hoe meer men de bijzonderheden van deze opmerkelijke geschiedenis volgt, hoe meer men zich verwondert over de kracht van de goddelijke genade. Deze heeft zich ten volle ontplooid in Israël, maar ze is niet beperkt tot dit volk. De opstand van het volk tegen God heeft de komst van de Messias niet verhinderd. De profeten hadden dat reeds aangekondigd. Zijn verwerping door de Joden wordt de heidenen tot zegen. *“En Ik heb nog andere schapen, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik toebrengen, en zij zullen*

naar mijn stem horen; en het zal één kudde, één herder worden” (Joh. 10:16).

De zonden van het volk Israël in het verleden, zoals vermeld door Mozes en de profeten, waren niet zo ernstig als de verwerping van de Messias. Die zonde betrof destijds afgoderij in allerlei vormen. De Heer noemt het de “onreine geest” (Matt. 12:43). die zich op een gemakkelijke manier meester maakt van de natuurlijke mens. Zelfs de christenen worden gewaarschuwd tegen de afgoden (1 Kor. 10:14; 1 Joh. 5:21). *“Wat het vlees bedenkt, is vijandschap tegen God”* (Rom. 8:7). Omdat de mens zich niet wil en kan onderwerpen aan de wet van God en niet in afhankelijkheid en gehoorzaamheid wil en kan wandelen schept hij zich goden, naar zijn gedachte om aan die begeerte te kunnen voldoen, zonder dat het geweten wordt verontrust (Rom. 1:22-25). De wereld is na de zondvloed al heel snel tot afgoderij vervallen. Israël, dat in een nauwe verbinding met God stond nadat ze uit Egypte waren getrokken, heeft het niet beter gedaan. De eerste twee geboden, die op de Sinaï waren gegeven, verbieden ten stelligste afgoden te aanbidden. De Israëlieten verbonden zich op een plechtige manier tot gehoorzaamheid. *“Al de woorden, die de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen”* (Ex. 24:3, 7). Maar tijdens de afwezigheid van Mozes op de berg maken zij zich een gouden kalf en buigen zich hiervoor neer. Dit vond plaats nog voordat zij de twee stenen tafels hadden ontvangen, waarop de tien geboden door de vinger van God waren gegraveerd. De goddelijke toorn verhinderde een herhaling, maar hun hart was niet genezen. De wortels van het kwaad zaten te diep. De vruchten ervan openbaarden zich bij elke gelegenheid. Eenmaal gevestigd in het aan de

vaderen beloofde land, richtten de Israëlieten zich al gauw naar de praktijken van de volkeren die God niet kenden. Hun hart was afgodisch, zoals de profeet hen hieraan herinnert (Ezech. 20). Dat was ook de droefheid in het hart van Mozes. God had Israël afgezonderd van de volkeren, opdat het de enige, levende en ware God zou aanbidden. Maar toen het afgezonderd was gaven ze zich over aan de afgoden. Uiterlijk afgezonderd, maar niet van harte. Het gouden kalf laat dat duidelijk zien. De verschrikkelijke straf van het tienstammenrijk verhinderde Juda niet dezelfde weg te gaan. Tenslotte werd zelfs afgodendienst in de tempel van Salomo bedreven (Ezech. 7:20; 8:5-18, 16). Het geduld van God was ten einde. Hij zond de Chaldeeën onder Nebukadnezar naar Jeruzalem. Zij verwoestten de stad en tempel en voerden de Joden naar Babel. Na 70 jaar ballingschap keerde een zeker aantal terug in Juda. God schonk hun barmhartigheid, maar het zou onderworpen blijven aan de vreemde machten. Vanaf dat ogenblik horen we niet meer spreken over afgoden bij de Joden. Ook nu nog beroemen zij zich op hun toewijding aan de dienst van Jehova. Maar de Here voorzegt dat, aan het einde van deze bedeling van genade, deze afgodische geest zich weer van hen zal meester maken. Evenzo zal dat ook het geval zijn bij die christenen, die de Joden hebben veracht en vervolgd. Zo is de mens.

De houding van de schriftgeleerden en farizeeën gaf de Here aanleiding hen mee te delen wat er zou gebeuren. Ondertussen verheimelijken de schriftgeleerden en farizeeën hun plan om Hem te doden. Ze komen huichelachtig naar Hem toe om een teken vragen. Zijn antwoord laat zien, dat het met hen afgelopen is. De zegeningen die zo dichtbij

waren gekomen, zouden uitgesteld worden. In plaats van de levende, heilrijke Messias te verwelkomen, verwezen ze Hem naar het kruis. Op hun vraag naar een teken, ontvingen zij het teken van Jona, de profeet (Matt. 12:39).. Het oordeel van God zou ook hen treffen omdat zij zich niet bekeerd hadden, hun hart voor Christus niet openstelden en geen enkel verlangen toonden om naar Zijn wijsheid te luisteren.

Achter het zoeken naar eer voor zichzelf en de eigen wil, staat de werkzaamheid van satan. Hij wil zijn slachtoffers in het verderf storten. De mensen hebben dit niet in de gaten en volgen blindelings de weg van hun keuze. De geschiedenis van het Joodse volk is in dit opzicht een waarschuwing voor ons. *“Want als zij door de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus de bevlekkingen van de wereld ontvlucht maar opnieuw daarin verstrikt zijn en erdoor overmeesterd worden, dan is voor hen het laatste erger geworden dan het eerste. Want als wij door de kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus de bevlekkingen van de wereld ontvlucht maar opnieuw daarin verstrikt worden en erdoor overmeesterd worden, dan is voor ons het laatste erger geworden dan het eerste”* (2 Petr. 2:20-22).

Het is niet voldoende het huis leeg en schoongemaakt te hebben. Veel mensen denken, omdat ze geen grove zonden in hun leven hebben verricht, dat alles wel zal goed komen. Maar het huis (hart). moet van Christus vervuld zijn, van Hem die het hart bewaart en heiligt. Als dat niet zo is verhindert niets de terugkeer van de onreine geest. En als hij terugkeert komt hij met andere geesten, nog slechter dan hij.

Al 19 eeuwen ondergaan de Joden de goddelijke straf. Verjaagd uit hun land, overal vervolgd, gesmaad en gehaat. Toch dragen ze net als Kaïn het teken van God dat zij niet vernietigd zullen worden. De 70 jaar ballingschap in Babel is niets vergeleken met datgene wat hun is overkomen sinds de verwerping van de Christus. De woorden van de Here moeten nog vervuld worden en zij de antichrist zullen aannemen, wanneer hij zich zal voorstellen: *“in zijn eigen naam”* (Joh. 5:43).

Zich afkeren van de levende God om van alles te aanbidden, tot dieren toe. Zich neerbuigen voor houten en stenen afgoden, werk van mensenhanden en voor nog mindere dingen. Dat alles was al erg genoeg. Maar het besluit om Christus te doden, terwijl Hij in hun midden de kracht van God in genade openbaarde, gaat dit alles te boven. Hij, die altijd deed wat de Vader behaagde (Joh. 5:16-19). Dat ging de zonde van Kaïn te boven. De Joden hebben geen acht geslagen op de waarschuwingen in de Schrift gegeven. Hun trots verhinderde hen zich als zondaars te beschouwen, de noodzaak te voelen van een Heiland en te verstaan wat de profeten in het Oude Testament hadden voorspeld (Zach. 12:10; 2 Kor. 3:14-16). Er lag een deksel op hun hart en het blijft er totdat zij zullen zien die zij doorstoken hebben.

De Here was gekomen om de ogen van blinden te openen. Maar de farizeeën zagen de noodzaak ervan voor zichzelf niet in. Ze beweerden dat ze zagen, maar toch waren zij meer verblind en meer verhard dan de tovenaars van Egypte. De laatsten erkenden, tot hun verlegenheid, hun onmacht, in de tegenwoordigheid van Mozes (Ex. 8:19). De farizeeën wilden

de duidelijke aanwijzingen van godswege niet erkennen. En dat niet alleen bij de Here, maar ook niet bij hen, aan wie Hij de macht had toevertrouwd om wonderen te doen. Geen enkele profeet had zo'n macht aan anderen toevertrouwd (Zie Luc. 11:19,20). Maar het was nog erger. We moeten ons realiseren dat de Farizeeën geen erkende ongelovigen waren zoals de sadduceeën. Zij vertegenwoordigden de orthodoxe, godsdienstige partij van het volk. De Galileeërs zeiden: *“Een groot profeet is onder ons verwekt, en: God heeft zijn volk bezocht”* (Luc. 7:16). De geestelijke leiders van het volk wilden van Christus niet weten. De wonderen van de Here werden in het land Kanaän verricht. Als Hij eerst naar de heidenen was gegaan, en buiten de grenzen van het jodendom was gebleven, dan zou er reden geweest zijn om jalousie op te wekken. Maar Hij had gezegd: *“Ik ben alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls”* (Matt. 10:5; 15:24).

De uitzondering van de Syrophenicische was gebaseerd op het beginsel, dat de honden onder de tafel de kruimels van de kinderen kunnen eten. Ondanks dat alles was de persoon van Christus het voorwerp van de haat van de leiders van het volk. Zij waren vast besloten Hem uit de weg te ruimen, hoe overweldigend ook de tekenen en wonderen waren die onder hun ogen waren geschied. Hoe goddelijk ook de bron was van de dienst van Christus. De Farizeeën wilden geen gezag erkennen dan van henzelf. Hun besluit stond vast. Zij keerden de God van Israël de rug toe. Op die manier vervulden ze de profetieën, die ze niet begrepen en trachtten de Levensvorst te doden. Jezus had voor hen geen gedaante, dat zij hem zouden hebben begeerd. Hij was veracht, de onwaardigste onder de mensen en van mensen verlaten.

Een Man van smarten, bekend met ziekte. En zij hebben hem niet geacht (Jes. 53:2,3).

Dit was het deel van Christus en dit zou ook het deel worden van hen die Hem volgden. De “armen van de kudde” waren nog nooit zo duidelijk onderscheiden van de massa van het volk. Nooit was hun positie zo duidelijk bepaald. Het teken dat de Heer aan de geestelijke leiders had gegeven was het teken van Jona, de profeet. Dat moest voor de discipelen een aanwijzing zijn voor het begin van hun aardse loopbaan. Zij, die Christus wilden volgen, moesten zichzelf verloochenen en hun kruis opnemen en zouden van God alles ontvangen wat hun ziel nodig had. Ze zouden vooral ook ervaren wat de verwerping van de Messias voor hen inhield. Het feit dat de Here het land Israël niet verliet hield in dat de positie van Zijn discipelen verbonden was met die van Hem. Zij moesten bij Hem blijven om getuigen te zijn van Zijn lijden en van Zijn dood in Jeruzalem, waarvan de Heer had gezegd: *“want het gaat niet aan, dat een profeet omkomt buiten Jeruzalem”* (Luc. 13:33).

De gevolgen van de verwerping

De verwerping van de Messias door het volk waarover Hij had moeten regeren wekt vragen op, waarvan wij de antwoorden vinden in het Mattheüsevangelie.

Wat gebeurde er met het Koninkrijk dat Christus had aangekondigd? En hoe zou Hij voortaan omgaan met een volk dat Zijn koningschap had verworpen? De Here had gezegd: *“Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”* (Matt. 4:17). Ondanks de verdorvenheid en het ongeloof van mensen, kan het woord van de Here niet tenietgedaan worden. Aan de andere kant kon door het ongeloof het Koninkrijk niet in kracht en heerlijkheid gevestigd worden. Het ongeloof van het volk had tot gevolg dat werken van kracht, die het Koninkrijk kenmerken, werden verhinderd (vgl. Matt. 13:58 met Hebr. 6:5).

Het Koninkrijk heeft daarom een verborgen karakter moeten aannemen alleen bekend bij hen die door geloof er deel

van uitmaken. Zij, die beantwoorden aan de positie van de Koning: verworpen door mensen, maar uitverkoren door God (Matt. 13:11; 1 Petr. 2:4). Dit alles laat ons de tussenkomst zien van een genadige God. Als God in oordeel had gehandeld over de aarde, na de verwerping van Zijn Zoon, zou er geen Koninkrijk zijn geweest, want dan zou er niemand zijn geweest om over te regeren. De mensen zouden voor God moeten verschijnen in hun zonden. En de grootste zonde, de verwerping van de Messias, zou daaraan worden toegevoegd. Inderdaad was het een bewijs van Zijn genade dat er een overblijfsel zou blijven bestaan. Zoals de profeet zegt: *“Als de HEERE van de legermachten ons niet een gering aantal ontkomenen had overgelaten, als Sodom zouden wij geworden zijn; wij zouden Gomorra gelijk geworden zijn”* (Jes. 1:9). Maar juist dit geringe overblijfsel, teruggebracht uit Babel in het vaderland, had Christus verworpen. Het had dus alle recht op de beloften, in genade aan de vaders gedaan, verloren. Eveneens had het het recht verspeeld een beroep te doen op de barmhartigheid van God en had daarom alleen het oordeel te verwachten.

De wet, door Mozes gegeven, was ingevoerd om de mens op de proef te stellen en de toestand van zijn hart te openbaren (Ex. 20:20; Gal. 3:19). Als zondaar hield dit voor hem in het oordeel van de dood, want de wet zegt: *“De mens die zondigt, die zal sterven”* (Ezech. 18:20). Deze beproeving betrof heel Israël. Toch toonde God Zijn genade t.o.v. dit volk. Hij liet Zijn barmhartigheid over al Zijn werken zien (Ps. 145:9). Ondanks alles zond Hij de Messias. Maar op het moment dat Israël de Messias verwierp wordt het duidelijk dat het met de beproeving afgelopen is. Er is niets meer

van het volk te verwachten. Daarom is het duidelijk dat, als er een verlossing van Godswegen voor de mens is, deze niet kan afhangen van de wil of het gedrag van de mens. Nu openbaart zich het beginsel van de genade. Dit beginsel werd al door de profeten aangemerkt als noodzakelijk. Het wordt duidelijk aangegeven door de Here in Matteüs 11:27: *“Alles is Mij overgegeven door mijn Vader; en niemand kent de Zoon dan de Vader, en niemand kent de Vader dan de Zoon, en hij aan wie de Zoon Hem wil openbaren.”* En op een andere plaats. *“De Vader heeft de Zoon lief en heeft alles in zijn hand gegeven”* (Joh. 3:35). Als God tegen Israël moet zeggen: *“Ik heb kinderen grootgebracht en doen opgroeien, maar zij zijn tegen Mij in opstand gekomen”* (Jes. 1:2)., dan antwoordt de Here: *“Zie, ik en de kinderen die de HEERE mij gegeven heeft,”* (Jes. 8:18; Hebr. 2:13). In Christus alleen is het heil. Het is het welbehagen van de Vader dat dit zo zou zijn. Het hele gedrag van de mens en al wat hij is tast in geen enkel opzicht de gedachten van God over Zijn Zoon aan. Hij is Zijn geliefde Zoon, die altijd handelt naar Zijn welbehagen. In Hem verkondigt God zegen op aarde, temidden van een goddeloze en opstandige wereld. Een heil dat, zowel als beginsel, als wat de gevolgen betreft, laat zien wat de Zoon betekent voor de Vader. En wat Jezus is als Zoon van God en Zoon des mensen. Voortaan is niet meer de vraag: *“Wat kan God voor de opstandige mens doen?”* Het nieuwe verbond in Christus is het antwoord op die vraag. Laten we ons veeleer afvragen: *“Wat wil de Vader Zijn geliefde Zoon doen toekomen?”* Het antwoord daarop is: de Gemeente. De zegen kon niet beperkt blijven tot één volk. De zegen strekt zich uit tot over de hele aarde, overal waar de

mensenkinderen wonen. De wijzen verkrijgen het niet door hun wijsheid, terwijl kleine kinderen het in eenvoudigheid ontvangen. Het is het welbehagen van de Vader het hun te geven. De Here nodigt iedereen die vermoeid en belast is uit tot Hem te komen. Hij zal hun rust geven. Hij openbaart aan hen de kostbare naam van de Vader en brengt hen met Hem in verbinding. Het gaat erom het juk van Christus op zich te nemen en deel te hebben aan Zijn weg. Hem te volgen in die weg van gehoorzaamheid en afhankelijkheid van God, verworpen door de zijnen en gehaat door de wereld. Maar met Hem zal het juk niet zwaar zijn. Hij schenkt ons een innerlijke vrede, die de wereld niet kent. Als een gelovige arm is in de ogen van de wereld bezit hij in Christus en met Hem de ware rijkdom.

Merk op dat de Here twee redenen aangeeft waarom de Joden Hem hebben verworpen. Het zijn de uitgangspunten van het Mattheüsevangelie.

- 1 Zij haten Christus omdat Hij de Zoon was; het voorwerp van de liefde van God (Matt. 21:37-38; 27:43).
- 2 Zij wilden niets weten van Zijn gezag over hen (Luc. 19:14).

En juist daaruit put de gelovige de zegen. God heeft alle dingen in de handen van de Here gesteld, terwijl Hij Hem ook gezag geeft om te oordelen, omdat Hij de Zoon des mensen is (Joh. 5:27). Hij is bovenal de Zoon van Zijn liefde. Alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen. Deze twee aspecten

van Zijn persoonlijke heerlijkheid komen tot uitdrukking in Zijn kostbare namen: Zoon van God en Zoon des mensen.

Voor het ogenblik is er een eind gekomen aan de bemoeienis van de Here met Israël. De blik is nu gericht op het nieuwe verbond, of anders gezegd, op de verwerkelijking van de beloften zonder voorwaarden als aan de vaderen gedaan. Hij zoekt geen vruchten meer aan de vijgenboom (Luc. 13:6-9). Israël als zodanig is terzijde gesteld, maar niet voor altijd. God zal het volk in de laatste dagen weer aannemen.

Daarna verandert de dienst van de Here van karakter. Hij gaat nu uit als een zaaier en verwekt vrucht. Hij zoekt alleen die vrucht die voorgebracht wordt door het goddelijk zaad, het Woord, dat Hijzelf heeft gezaaid. Het gaat niet meer om persoonlijke of nationale voorrechten. Ook niet om beloften van oudsher. Er is geen verschil meer tussen Jood en heiden. Alle mensen, bozen en goeden, verkeren in dezelfde positie. Zij moeten eenvoudig het Woord in hun hart ontvangen. Zonder dit zaad kan de aarde niets voortbrengen. Het is het enige zaad dat vrucht draagt. Het zaad is het Woord van God. Geen sprake van redeneren, maar van geloven, want er staat geschreven, dat het geloof is uit het gehoor [prediking] en het gehoor door het Woord van God (Christus). (Luc. 8:11; Rom. 10:17).

Israël is nog niet tot Hem vergaderd. *“Niettemin zal Ik verheerlijkt worden in de ogen van de HEERE, en Mijn God zal Mijn kracht zijn”* (Jes. 49:5). Dat zijn profetische woorden. Op het ogenblik dat Zijn Messiaanse werk, door ongeloof van het volk zijn doel leek te missen is, Gode zij dank, dit werk niet zonder gevolg gebleven. Maar behalve

de eeuwige zegeningen voor hen die geloven moest de Heer verheerlijkt worden om wie Hij is. En omdat Hij God volmaakt verheerlijkt heeft op de aarde is dit de grondslag voor onze eeuwige zegeningen. Zo wordt het voorgesteld in het Johannesevangelie (vgl. Joh. 13:31-32 met Joh. 17:1-5, 24). God geeft ons Zijn Woord om onze gedachten te richten op Christus en om met Hem bezig te zijn. Om na te denken over Zijn lijden in het verleden en over Zijn huidige en toekomstige heerlijkheid en Hem te aanbidden.

Het verwerpen van Christus door Israël is de oorzaak geworden van de “verzoening van de wereld” zoals Paulus aantoonde in Romeinen 11:15. Daarom wordt de tekst uit Jesaja aangehaald die zegt: *“En nu zegt de HEERE, Die Zich Mij vanaf de moederschoot tot Knecht heeft geformeerd om Jakob tot Hem terug te brengen, maar Israël zal zich niet laten verzamelen. Niettemin zal Ik verheerlijkt worden in de ogen van de HEERE en Mijn God zal Mijn kracht zijn. Hij zei: Het is te gering dat U voor Mij een Knecht zou zijn om op te richten de stammen van Jakob en om hen die van Israël gespaard werden, terug te brengen. Ik heb U ook gegeven tot een Licht voor de heidenvolken, om Mijn heil te zijn tot aan het einde der aarde,”* (Jes. 49:5, 6). Het christendom maakt geen onderscheid tussen de volken en kent aan individuele personen ook geen bijzondere voorrechten toe. *“Daarin is niet Griek en Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar, Scyth, slaaf, vrije; maar Christus is alles en in allen”* (Kol. 3:11). Het Evangelie richt zich tot allen, zonder onderscheid van ras, taal of natie. Het erkent geen verschillen tussen mensen, want allen hebben gezondigd (Rom. 3:19, 22; 10:12). Het heeft als uitgangstekst: *“Want*

zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft” (Joh. 3:16). We moeten daarbij niet uit het oog verliezen dat zij, die door de soevereine genade van God volgens dit beginsel zijn gered, geen andere behandeling hebben te verwachten dan de verworpen Christus heeft gehad. We kunnen zeggen dat het resultaat van de dood van Christus, ook voor Israël in de laatste dagen, het heil tot gevolg zal hebben. Want in ieder geval – ondanks het beeld, dat dikwijls wordt gebruikt om de toestand van het volk Israël aan te geven als de wijnstok die geen vrucht voor God opbrengt- behoort zij toe aan de “Geliefde.”, d.w.z. aan Christus. En om Hem zal de wijnstok uiteindelijk hersteld worden. Daar zal God zorg voor dragen (vgl. Jes. 5:1-7 met 27:2-6). Omdat het volk gefaald heeft om vrucht voort te brengen voor God, heeft God de wijnstok aan verwoesting moeten prijsgeven. Hij heeft op het volk het oordeel van “Lo-Ammi” gelegd, “niet Mijn volk” (Hos. 1:9). Maar als de tijden van de heidenen vervuld zullen zijn, zal Israël Hem zien, die zij doorstoken hebben. Zij zullen zich bekeren met een oprecht hart voor God (Zach. 12:10). De Messias zal te dien dage verschijnen voor de “armen van de kudde.” Tenslotte zal Israël bloeien en uitspruiten en de aarde met vrucht vervullen (Jes. 27:6). Dat zal een geweldige dag zijn, als Israël wordt hersteld onder de regering van de Messias. Dat brengt Paulus ertoe in Romeinen 11:15 te zeggen. *“Want als hun verwerping de verzoening van de wereld is, wat zal hun aanneming anders zijn dan leven uit de doden?”* Maar in afwachting daarvan verzamelt de Here Zijn discipelen rondom zich, degenen die zullen deelhebben

aan Zijn verwerping. Vanaf dat moment spreekt Hij over de gevolgen van Zijn dood en stelt hen Zijn heerlijkheid in het vooruitzicht. Hij verenigt ze met Zichzelf als Hij zegt: *“Zie Ik en de kinderen, die God mij gegeven heeft”* (Hebr. 2:13). Zijn deel en wat Hem ten deel valt wordt op die manier hun deel, of dat nu is in deze wereld of in de toekomstige. Zij, die in de Here geloven, erkennen Zijn Koninkrijk, hoewel dit nog steeds niet in heerlijkheid en kracht is gevestigd. Zij weten dat de Heer zich zal zetten aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge en dat Hem alle gezag is gegeven in de hemel en op aarde. Als de verwerping van hun Meester hen gemaakt heeft tot vreemdelingen en bijwoners op aarde, dan weten zij dat de kracht en genade van de Heer niet verandert door de onverschilligheid en het ongeloof van de wereld.

Het Evangelie is hierin duidelijk. Na de verwerping van Zijn dienst geeft de Heer twee maal aan de hongerige menigte te eten. Zijn wonderen van genezing zet Hij, net als daarvoor, voort. De ellendigen, bedroefden en melaatsen vinden in Hem alles waaraan ze behoefte hebben. Hij is de Heiland en altijd te benaderen voor een ieder die Hem zoekt. Maar Hij doet geen beloften over heerlijkheid of welvaart waarnaar de wereld op zoek is. Integendeel, het lijden op aarde is de weg die naar de toekomstige heerlijkheid leidt (vgl. Rom. 8:18; 2 Kor. 4:17; 2 Tess. 1:7).

Een andere zaak om te overdenken is dat de Heer de wereld in die toestand laat zoals Hij haar heeft aangetroffen. Hij wil geen scheidsrechter zijn in hun zaken of twisten. Hij verandert niet het bestuur ervan. Zijn tijd is nog niet gekomen om zich daarmee bezig te houden. Als Hij de discipelen de

verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen onderwijst, is één van de eerste dingen waar Hij de aandacht op vestigt het werk van de vijand, de satan. In de gelijkenis van Matt. 13:24-30). zaait deze het onkruid tussen het goede zaad in de akker van de heer. De dienstknechten hebben er moeite mee om aan te nemen dat daar niets aan gedaan moet worden. Maar zij leren dat het werk van het schiften niet in de genadetijd zal plaats vinden. Als de nalatigheid van de mensen satan de gelegenheid heeft gegeven binnen te komen, is het niet hun verantwoordelijkheid te oordelen en een einde te maken aan de verwarring, die de vijand heeft veroorzaakt. Dit werk is aan de engelen voorbehouden. Alles moet tezamen opgroeien tot de oogst. De Here erkent volledig de werkzaamheid van de vijand. Maar die werkzaamheid zal nooit het werk van de goddelijke genade teniet doen. Hoe ingewikkeld de toestand ook wordt, er zal altijd hulp zijn voor hen die geloven. Deze hulp kan alleen gevonden worden in de persoon van Christus, in Zijn liefde en Zijn genadige bijstand. Hij ondersteunt de armen van de kudde, die naar Hem opzien. Het Koninkrijk is dus gevestigd, maar de wereld ziet het niet. Het is gevestigd door de persoonlijke dienst van de Heer, die verworpen door de Joden, het Woord zaait in de harten, zo het geloof voortbrengend, waardoor men het Koninkrijk kan binnengaan.

Bovendien is het het Koninkrijk der hemelen. De heerlijkheid die haar kenmerkt, alsmede het gezag dat daar wordt uitgeoefend is van de hemel en niet naar de mens.¹ Het koninkrijk bestaat op een mysterieuze of verborgen wijze. Het stelt het geloof op de proef van hen die zijn binnengegaan. De natuurlijke verlangens van ons hart zijn het verkrijgen van aanzien en eer. De discipelen vormden hierop geen uitzondering. Zij vroegen aan de Here: *“Wie is toch de grootste in het koninkrijk der hemelen? En Hij riep een kind bij Zich, plaatste het in hun midden en zei: Voorwaar, Ik zeg u: als u niet verandert en wordt als de kinderen, zult u het koninkrijk der hemelen geenszins binnengaan”* (Matt. 18:1-3). Men moet er zijn binnengegaan om alle gedachten aan aanzien kwijt te raken. En men kan alleen toegang verkrijgen door aan de oproep van de Heiland gehoor te geven. *“Wie mijn woord hoort en gelooft Hem die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven”* (Joh. 5:24). Ook in Jesaja 55:3 lezen we: *“luister, en uw ziel zal leven.”*

Het gaat er om eenvoudig te zijn als een kind. Een kind redeneert niet. Het wordt niet door bewijzen overtuigd. Dat zijn eigenschappen die het kind nog niet bezit. Bovendien bestaan wonderen niet voor kinderen. Deze overweging is belangrijk voor wat het christendom betreft. God heeft zich voor enige tijd van wonderen bediend onder heidenen, die

1 Vergelijk in dit verband de vraag, die de Here stelt aan de oversten van het volk, als ze Hem ondervragen naar aanleiding van Zijn wonderen en omdat Hij de verkopers uit de tempel had gejaagd, met wat er in Matt. 21:25 staat: “De doop van Johannes van waar was die? Uit de hemel of uit mensen?”

het geschreven Woord niet hadden. Dit diende om hen te overtuigen dat zij, die het woord van God predikten, hun mandaat van bovenaf hadden ontvangen. Maar de wonderen hielden op na de apostolische tijd. Voor de Joden lag het anders, zoals we hebben gezien tijdens de omwandeling van de Here op aarde. In beginsel gaat het christendom zijn weg zonder uiterlijke wonderen. God handelt door Zijn Woord. En dat is, goedbeschouwd, het grootste wonder.

“Het heeft God behaagd door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven. Immers, Joden begeren tekenen en Grieken zoeken wijsheid, maar wij prediken Christus, de Gekruisigde, voor Joden een aanleiding tot vallen en voor volken een dwaasheid, maar voor de geroepenen zelf, zowel Joden als Grieken, Christus, de kracht van God en de wijsheid van God” (1 Kor. 1:21-24). Het geloof ziet omhoog, omdat het weet dat de dingen die bij de mensen onmogelijk zijn, mogelijk zijn bij God (Luc. 18:27).

De Naam van de Vader

In de gelijkenis van de bruiloft (Matt. 22:1-14). zegt de Here Jezus op welke wijze de genade de heidenen zal ten deel vallen. Dat vindt plaats vanaf het ogenblik dat het uitverkoren volk, Israël, de uitnodiging die tot hen gekomen was afslaat. Hij bevestigt dit kostbare beginsel in de gelijkenis van “het grote avondmaal” (Luc. 14:16-24). Als je de beide gelijkenissen naast elkaar legt zijn er verschillen die van groot belang zijn. Maar de overheersende gedachte is dat de goddelijke genade boven ongeloof en onverschilligheid van mensen staat. In Lucas 14 lezen we dat God wil dat Zijn huis vol wordt. In Matteüs 22 zien we dat de zoon van de koning het uitgangspunt is van deze uitnodiging. Vanaf het ogenblik dat de nodiging wordt afgewezen ondergaat het een uitbreiding ten gunste van anderen, zowel bozen als goeden. Allen, die profiteren van de genade die hun om niet wordt aangeboden, dragen het “bruiloftskleed.” Het gaat er niet om te weten wat de toestand is van de mensen die dit kleed dragen. Wij lezen dat het zowel bozen als goeden zijn. Maar als ze er eenmaal zijn en bekleed, geeft hun aanwezigheid getuigenis van de grote betekenis die de

zoon heeft voor de koning. De gelijkenis is er één over het Koninkrijk der hemelen in zijn mysterieuze of verborgen vorm. De Here heeft zojuist de voorname overpriesters en farizeeën duidelijk gemaakt wat hun positie is als gevolg van hun weigering naar God te luisteren en de Christus aan te nemen. Hijzelf was de steen die door hen, de bouwlieden, was verworpen en die de hoeksteen zou worden. Bovendien moest Hij, de Zoon, een huis bouwen voor Zijn Vader. Een woonstede Gods in de Geest naar Zijn gedachten, die niet door de tand des tijds of door het geweld van de vijand zou worden aangetast. Toen Israël zijn Messias verwierp, heeft de Vader alle dingen in de handen van de Zoon gelegd. De Zoon wil dat de Vader verheerlijkt wordt en dat Zijn liefde geopenbaard wordt temidden van een zondige wereld. Hoe weinig dacht men destijds aan de letterlijke vervulling van wat over de Here geschreven stond. *“Die zal voor Mij een huis bouwen, en Ik zal zijn troon² voor eeuwig bevestigen.*

“Ik zal hem tot een Vader zijn, en hij zal Mij tot een zoon zijn, en Mijn goedertierenheid zal Ik niet van hem wegnemen, zoals Ik die weggenomen heb van hem die er vóór u was” (1 Kron. 17:12-13).

-
- 2 De troon bedoeld in 1 Kron. 17:12,13, is die van Christus. Als we Joh. 12:14 vergelijken met Jes. 6:1 zien we dezelfde waarheid. Al na de ballingschap van Babel stond de troon van God niet meer haar vaste plaats, in het midden van Israel. Maar God handhaafde een bestuur in voorzienigheid op aarde. De troon gedragen door levende cherubs met raderen vol ogen in afwachting van het oordeel over de natiën, aan wie de uitvoerende macht voor een tijd was opgedragen. Zie ook Ezechiël 1 en Daniël 7

Deze beide begrippen: huis en koninkrijk, worden voor de eerste keer genoemd na de bevrijding uit Egypte. De Israëlieten zingen erover in het loflied aan de oevers van de Schelfzee (Ex. 15). Tijdens die gelegenheid wordt in geloof en geleid door de Geest van God, eenvoudig en duidelijk verstaan:

- (a) dat God, gekend als Heiland, zou wonen te midden van Zijn verlost volk en dit volk zou leiden naar de plaats, die Hij tot Zijn woning had verkozen.
- (b) dat de Here eeuwig zou regeren en niet meer zou toelaten dat een vreemd juk op hen, die Hij verlost had, zou drukken (Ex. 15:1-18; vergelijk dit ook met Luc. 1:67-75).

Helaas duurde dit aanvankelijke verlangen niet lang. Het volk begon al gauw het lied en ook de trouw aan God te vergeten. Maar de waarheden, die toen werden vastgesteld, worden in de Schrift altijd gehandhaafd. Ze blijven bestaan ondanks de onstandvastigheid en de gebreken van de mensen. We vinden ze terug in de Gemeente, maar in een ander, nieuw karakter, dat hun gegeven wordt door de openbaring van de Vadersnaam.

De Heer stelt het Koninkrijk zo voor, dat het hart getrokken wordt naar de Vader, Zijn Vader en onze Vader (Matt. 13:43; 17:1-8; Luc. 12:31-32; 22:29). Wat zou onze vreugde groot moeten zijn te weten dat alle gezag al in de handen van de Zoon is! Wij worden opgeroepen de Vader te danken, die ons *“bekwaam heeft gemaakt om deel te hebben aan het erfdeel van de heiligen in het licht; die ons gered heeft uit*

de macht van de duisternis en overgebracht in het koninkrijk van de Zoon van zijn liefde, in Wie wij de verlossing hebben, de vergeving van de zonden” (Kol. 1:12-14).

Voor de gelovige komt de wereld in een ander licht te staan, omdat hij weet dat Christus die wereld heeft gekocht met de prijs van Zijn eigen leven. Denk aan de gelijkenis van de schat in de akker (Matt. 13:44). Ondanks al het kwaad en alle verwarring die satan aanricht, kan het werk van Christus niet falen. Het werk draagt vrucht tot eer van God. Met de terugkomst van de Here zullen de teugels uit de handen van de overste van deze wereld worden genomen. De gelovigen zullen, net zoals de apostel Johannes, deel hebben aan de verdrukking, aan het Koninkrijk en aan de volharding in Jezus (Op. 1:9). De opdracht in hun leven is de volharding te leren door Christus na te volgen.

Door de openbaring van de naam van de Vader geeft de Here een vrede, die de wereld niet kent en die ook niet door de profeten in Israël was aangekondigd. Deze openbaring plaatst ons boven de wereld en buiten het bereik van *“hen die het lichaam doden maar de ziel niet kunnen doden”* (Matt. 10:28). Maar men dient het juk van Christus op zich te nemen, d.w.z. Hem volgen in de weg van gehoorzaamheid, nederigheid en afhankelijkheid van God. Dat is de weg die Hij ook altijd heeft bewandeld. *“Neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en u zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht”* (Matt. 11:29-30).

Verbonden te zijn met de Here Jezus en te wandelen, zoals Hij gewandeld heeft. Hem volgen en ondertussen het

geheim leren verstaan van Zijn gemeenschap met de Vader. De komst van Christus verwachten. Dit alles houdt het ware leven van een gelovige in. De apostel Paulus was bereid om alles te verdragen *“ter wille van de uitverkorenen, opdat ook zij de behoudenis verkrijgen die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid. Het woord is betrouwbaar; want als wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven; als wij verdragen, zullen wij ook met Hem regeren; als wij Hem verloochenen, zal Hij ons ook verloochenen; als wij ontrouw zijn Hij blijft trouw, want Zichzelf kan Hij niet verloochenen”* (2 Tim. 2:10-13). De openbaring van de naam van de Vader is dus de grondslag van het christendom. Om die openbaring te doen landen in het hart moet zij aangenomen worden. Deze aanneming zal aanleiding geven tot het belijden van de naam van Christus. We zien daar een voorbeeld van in het leven van Simon Petrus. Nadat de Here Jezus de aandacht van Zijn discipelen heeft gevestigd op wie Hij was en wat de wereld van Hem zei, maakt Hij er een heel persoonlijke vraag van. *“Hij zei tot hen: U echter, Wie zegt u dat Ik ben? Simon Petrus nu antwoordde en zei: U bent de Christus, de Zoon van de levende God”* (Matt. 16:15, 16). Inderdaad was dat het kennen van God als de Vader van onze Heer Jezus Christus. *“Jezus nu antwoordde en zei tot hem: Gelukkig ben jij, Simon, Bar-jona, want vlees en bloed heeft je dat niet geopenbaard, maar mijn Vader die in de hemelen is. En ook Ik zeg je dat jij Petrus bent, en op deze rots zal Ik mijn gemeente bouwen, en de poorten van de hades zullen haar niet overweldigen”* (Matt. 16:17, 18).

De belijdenis van Petrus geeft de Here de gelegenheid het fundament van de Gemeente te openbaren. Het geeft ook

het karakter aan van de weg van de Here op aarde. Voor de eerste keer deelt Hij op ondubbelzinnige wijze aan Zijn discipelen mee, dat Hij naar Jeruzalem ging en daar zou sterven. Zonder Zijn dood geen verlossing en een huis van God onder de mensen. Maar zoals Hij moest sterven, de Vorst van het Leven, zo zou Hij opstaan en terugkeren in de heerlijkheid van de Vader en zijn engelen. We lezen in Matteüs 16:21 *“Van toen af begon Jezus zijn discipelen te tonen dat Hij naar Jeruzalem moest gaan en veel lijden vanwege de oudsten, overpriesters en schriftgeleerden en gedood worden en op de derde dag worden opgewekt.”* Het moment waarop de Heer besluit hierover te spreken is van groot belang. Het gaat over het bouwen van de Gemeente op de rots. Daarvan getuigde Petrus: “ U bent de Christus, de Zoon van de levende God” (Matt. 16:16). Het betreft diegenen die in hun harten het getuigenis hebben aangenomen dat God gegeven heeft over de Zoon. De Zoon ging dit huis bouwen voor de Vader op een grondslag die buiten het bereik zou liggen van satan, zonde en dood. *“De poorten van de Hades zullen haar niet overweldigen”* zegt de Here. De heerlijkheid van God moest gehandhaafd blijven en aan de eisen van Zijn gerechtigheid moest worden voldaan. Aldus zou Hij zondaars zoals wij tot levende stenen kunnen maken in dit goddelijke gebouw. Om aan deze voorwaarden te kunnen voldoen, naar de heiligheid, die uw huis tot sieraad is (Ps. 93:5), was de dood en opstanding van de Heiland nodig. Hijzelf moest de hoeksteen zijn door mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar (1 Petr. 2:4).

Petrus hield er niet van over de dood van Christus te horen spreken. Hij begreep het niet. Voor hem was dat ongetwijfeld

het opgeven van de joodse hoop. Als de Messias stierf wat zou er dan van de beloften terecht komen, waarop die hoop was gegrond? De dood van Christus leek aan alles een einde te maken. Op dat ogenblik en nog daarna geloofde niemand in wat de Heer zei over Zijn opstanding. Alles bleef duister voor de discipelen. Als het gaat om lijden zoekt het menselijke hart altijd een weg om er aan te ontkomen, of op zijn minst het te verzachten. Simon Petrus is hierop geen uitzondering. Iedereen kan met hem meevoelen. Toch wil de Here dat Zijn positie in de wereld duidelijk wordt. Hij zegt in vers 24: *“Als iemand achter Mij wil komen, laat hij zichzelf verloochenen, zijn kruis opnemen en Mij volgen.”* Het kruis opnemen is nodig voor allen, die vergeving, heil en leven hebben gevonden door het kruis. Hun wandel en gedrag mag niet in tegenspraak zijn met het kruis, waar zij de vergeving van de zonden gevonden hebben.

Het menselijke hart is geneigd de consequentie van het kruis af te wijzen, maar de Here Jezus wijst er heel duidelijk op. Hij stelt de ernst van die keuze voor onze aandacht. *“Want wie zijn leven wil behouden, zal het verliezen, maar wie zijn leven verliest ter wille van Mij, zal het vinden. Want wat zal het een mens baten als hij de hele wereld wint, maar zijn ziel erbij inboet? Of wat zal een mens geven in ruil voor zijn ziel?”* (Matt. 11:25,26). De wereld houdt ons met haar verleidingen een lokaas voor, de Here biedt ons Zijn hart aan. Welke keus maken wij? Die vraag is cruciaal. Vanaf de tijd van Paulus zoekt men mogelijkheden om de ergernis van het kruis te ontgaan (Gal. 5:11). Maar wat Paulus betrof stond diens keuze vast. Hij wilde er absoluut niet aan tornen. *“Maar ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heer*

Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld” (Gal. 6:14). En ook: “Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven” (Gal. 2:20).

Toch zorgt de Here ervoor Zijn discipelen te versterken op de weg die ze moeten gaan. Niet alleen vestigt Hij hun aandacht op de beloning wanneer Hij, de Zoon des mensen, zal terugkomen in heerlijkheid van de Vader. Maar Hij neemt drie van hen met zich mee op de berg om hun voor een ogenblik de heerlijkheid van Zijn Koninkrijk te tonen. Daar krijgen ze de gelegenheid de stem van de Vader te horen, die de Here Jezus aanduidt als Zijn geliefde Zoon in Wie Hij al Zijn welbehagen heeft gevonden. Wat een wonderlijke bevestiging voor het hart van Petrus vanwege de belijdenis die hij destijds had uitgesproken. Deze stem, gekomen van de luisterrijke heerlijkheid, maakte op hen een diepe indruk. We lezen ervan in de brief van Petrus hoe zij ooggetuigen waren van Zijn majesteit, toen Hij eer en heerlijkheid ontving van God, de Vader (2 Petr. 1:16-18).

Als ze de berg afdalen spreekt de Here Jezus opnieuw tot Zijn discipelen over Zijn dood. Hij begon toen aan Zijn laatste reis, die in Jeruzalem zou eindigen. De Here gaat er niet rechtstreeks heen, maar Hij gaat eerst nog door de dorpen en steden (Luc. 13:22). Lukas geeft deze reis een grote plaats in zijn Evangelie. Het vult de hoofdstukken 10 t/m 19. Onderweg had de Here Jezus veel gelegenheid om Zijn discipelen de rijkdomm van Gods genade te laten zien.

Hij sprak dikwijls tot hen over Zijn dood, die de grondslag vormde van het heil, maar nooit zonder te spreken over de opstanding op de derde dag. Hij benadrukte het grote belang van de opstanding. Niet alleen om daardoor de discipelen te troosten, maar ook vanwege de profetieën uit de Schriften, die alleen door Zijn opstanding vervuld konden worden. De discipelen begrepen dit niet en dat is ook niet zo verwonderlijk. Als Jezus de Messias was, hoe kon Hij dan sterven? Het onderwerp sterven was voor hen te moeilijk om te verwerken. Ze waren bang de Here daarover aan te spreken (Luc. 9:44, 45). De toekomst bleef voor hen vaag, duister en bedreigend, want zij hadden de betekenis van de Schriften niet begrepen. Als de reis bijna voltooid is, herleefde hun hoop voor een ogenblik. De Here vervult de profetie wanneer Hij Jeruzalem binnengaat gezeten op een ezelin (Ps. 118:26). De discipelen en de menigte die voor het Paasfeest zich naar Jeruzalem hadden begeven, meenden in de intocht een aanwijzing te zien, dat de Messias Zijn Koninkrijk ging oprichten. Iedereen riep: Hosanna, de zoon van David! Maar de Here werd niet met vreugde ontvangen door de oversten. Vanaf die dag verminderde Zijn invloed. Wat de Here had gezegd werd vervuld en veel eerder dan de discipelen hadden verwacht. De raad van overpriesters en oudsten kreeg de overhand en de Here werd ter dood veroordeeld. Bij het kruis van Christus vervulde droefheid het hart van de Zijnen. Want wie van hen kon toen de oneindige betekenis begrijpen van Zijn laatste woorden: *“Vader, in uw handen beveel ik mijn geest”* (Luc. 23:46). Zij geloofden nog steeds niet in een opstanding en begrepen er niets van, totdat het zover was (Joh. 20:8-9).

De opstanding

Door de opstanding kwam hun hoop, die bij de kruisiging en de begrafenis van Christus was verdwenen, weer tot leven. Maar de verschijning in hun midden van de opgestane Heiland was nodig om hen hun roeping als apostelen te doen verstaan. Kort daarna, terwijl Hij hen zegende, voer Hij op naar de hemel. De Here had gezegd dat Hij hen de belofte van Zijn Vader zou zenden. Daarom moesten ze in Jeruzalem blijven om op de uitstorting van de Heilige Geest te wachten (Luc. 24:49-53).

Toen de Heilige Geest neerdaalde op de discipelen 50 dagen na Pasen, kregen alle gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden in hun denken hun ware inhoud en betekenis. De dingen die zij niet hadden begrepen op het moment dat deze plaatsvonden kwamen in hun herinnering terug en werden verstaan (Joh. 12:16). Het was niet tevergeefs geweest dat zij de Here waren gevolgd op Zijn reizen en Hij woorden van eeuwig leven had gesproken (Joh. 6:63, 68). Ze hadden niet tevergeefs de Here beleden als de Koning van Israël. Ze hadden dit feit bevestigd gezien, zelfs openlijk, op het kruis

in het opschrift dat Pilatus, ondanks de verzoeken en de verontwaardiging van de Joden, er boven had geplaatst. Niet tevergeefs hadden zij “hosanna” geroepen, zoals voorspeld was in Psalm 118. Weliswaar had de wispelturige menigte zich verenigd met het standpunt van de oversten, die Jezus niet als Messias erkenden. Deze oversten behoorden niet tot de volgelingen van Christus. Die zagen zich genoodzaakt op de achtergrond te blijven. Maar voor hun harten was Jezus, de Christus. Door Hem waren ze in verbinding gebracht met de Vader, die alleen door Christus gekend kon worden (Matt. 11:27; Joh. 20:7). Op aarde wachtte hen slechts verachting, maar hun tehuis was nu bereid bij de Heer Jezus in de hemel en dat gaf hen rust. Ze keken uit naar Zijn wederkomst en leefden in die verwachting (Joh. 14:1-4; Hand. 1:11,12). Tot dat ogenblik van Zijn komst zouden ze deel hebben aan Zijn lijden.

Merk op dat in Matteüs 11, als de Here spreekt over het openbaren van de naam van de Vader, Hij zegt dat wij Zijn juk op ons moeten nemen. En in Matteüs 16:16, waar we de belijdenis van Petrus vinden, spreekt de Here Jezus over de toekomstige heerlijkheid. Hij zegt, dat als wij Zijn discipelen willen zijn, we ons kruis moeten opnemen en Hem volgen. De gegeven openbaring vormt het geloof. De beloofde heerlijkheid voedt de hoop. Als we de Here volgen op aarde door te wandelen zoals Hij gewandeld heeft, zullen wij Zijn gemeenschap genieten, waartoe we zijn geroepen. Wij zullen Hem altijd bij ons vinden om ons te ondersteunen en aan te moedigen. Laat dit voor ons allen de realiteit van ons leven zijn hier op aarde!

Besluit

Misschien is er in de Evangelieën geen geschiedenis die zo bijzonder de genade van de Here openbaart als de gebeurtenis die volgt op de verheerlijking op de berg in Matteüs 17:1-13. Daar maakt de Here zich één met de armen van geest. Petrus had op de berg de betekenis van het visioen niet begrepen. Opnieuw werd hij berispt. De stem uit de luisterrijke heerlijkheid had hem met schrik vervuld. Maar dat verhinderde hem niet weer te spreken zonder daarbij na te denken en zonder de Meester om raad te vragen. Hij had weer snel een antwoord klaar voor de ontvangers van de didrachmen *“Betaalt uw meester de didrachmen niet?”* (Matt. 17:25). Ja, antwoordt Petrus, zonder er aan te denken dat daarmee zowel het koningschap van de Here als de verbinding met de geopenbaarde naam van de Vader werd ontkend. De Here merkte toen op dat de zonen van de koningen dit niet betalen. Op voorzichtige manier wijst de Here Zijn discipel terecht. Hij laat hem zien dat Hij voor het ogenblik de plaats inneemt die overeenkomt met Zijn vernedering en verwerping. Niet alleen wilde Hij belasting betalen, maar zich ook nauw verbinden met Zijn discipel,

door tegen hem te zeggen voor hen beiden te betalen met een muntstuk dat het dubbele was wat iemand moest betalen³.

Volgens de voorschriften van de wet inzake het hefoffer moest iedereen evenveel betalen. *“De rijke zal het niet vermeerderen, en de arme zal het niet verminderen van de helft des sikkels”* (Ex. 30:15). De Here verenigt zich met Petrus in de betaling. Wat een liefdevolle betekenis ligt er in de woorden van de Here: *“Neem die en geef hem hun voor Mij en jou!”* (Matt. 17:27). De Here was nederig van hart. Om Zijn onderwijs voort te zetten oefent Hij Zijn goddelijke macht uit op een verborgen wijze. Hij toont daarmee aan dat zelfs de vissen van de zee onder Zijn bevel staan. Daarna doet Hij openlijk afstand van al Zijn rechten, wetend dat Zijn Koninkrijk niet van hier is (vgl. Ps. 8:4-8 met Joh. 18:36).

Dit alles maakt het echte karakter duidelijk van een discipel van Christus. Doordat zijn Meester verworpen is op aarde deelt ook hij in die verwerping. Maar hij is verzekerd van de genade en de hulp van de Here. Op de berg toont de Heiland dat Hij wilde dat de Zijnen in Zijn heerlijkheid zouden delen. Nadat Hij van de berg is afgekomen, wil Hij bij hen zijn in onderworpenheid en vernedering. De apostolische vermaningen stellen de maatstaf vast, hoe wij te handelen hebben ten opzichte van de overheden (Rom. 13). Deze komen overeen met de richtlijnen die de Heer aan Petrus

3 De stater was evenveel waard als de joodse sikkel. Het schijnt dat dit stuk dat toen in die tijd in omloop was, 4 drachmen waard was. De persoonlijke joodse belasting was 2 drachmen of een halve sikkel. (Zie Ex.30:11-16).

geeft. *“Betaal opdat wij hen niet ergeren.”* Aan de andere kant zegt Paulus: *“als wij verdragen, zullen wij ook met Hem regeren”* (2 Tim. 2:12). *“Want u is het geschonken, ten aanzien van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden”* (Fil. 1:29).

Die positie van de gelovige zal niet veranderen voordat de Heer terugkomt. Nog later zal hij Zijn Koninkrijk in kracht op aarde vestigen. In afwachting daarvan is de genade van Here de praktische realisatie van Zijn eigen woorden: *“Gelukkig de armen van geest, want van hen is het koninkrijk der hemelen”* (Matt. 5:3).

De Here heeft nooit aanzien in de wereld gezocht. Integendeel. En zij die Hem volgden waren in die wereld de verachten. Zij waren maar een kleine kudde. Of anders gezegd *“de armen van de kudde.”* Het waren degenen, die Hem met vreugde ontvingen bij Zijn geboorte en die God voor Hem dankten. Zij werden niet gekend door de oversten, die leiding gaven aan het geestelijke leven in Jeruzalem. Jezus verblijf in Nazareth, vele jaren op de achtergrond, maakte geen enkele indruk op de bewoners van die stad. De Here zelf getuigde ervan: *“Een profeet is niet ongeëerd behalve in zijn vaderstad en in zijn huis. En Hij deed daar niet veel krachten vanwege hun ongeloof”* (Matt. 13:57).

De bediening van Johannes eindigde, hoe aanzienlijk ook de menigte was, die zich door hem liet dopen, met de dood van de profeet. Hij werd onthoofd vanwege de grillen van een koning, die hem eigenlijk bewonderde, maar die te zwak was om het verzoek van een harteloze en gewetenloze vrouw te weerstaan. De Here zegt van hen: *“Zij hebben hem niet*

erkend, maar aan hem gedaan alles wat zij wilden; zo zal ook de Zoon des mensen door hen lijden” (Matt. 17:12).

De Here heeft nooit een aards centrum opgericht om de Zijnen rond Zichzelf te vergaderen. Hij heeft geen menselijk bestuursorgaan ingesteld om hen te leiden als aanvulling op de werking van de Heilige Geest. Ook niet om die werking te bevorderen en zeker niet om er iets anders voor in de plaats te stellen. Geloof en geduld in de verwachting van de Here en de hoop op Zijn spoedige komst moet hen kenmerken die Christus volgen.

Vanuit menselijk oogpunt bezien aangaande de hoop is er op aarde geen gebeurtenis geweest die te vergelijken is met de kruisiging van Christus. Als de Here was wat Hij van zichzelf zei te zijn, de Zoon van God, dan leek Zijn dood iets onmogelijks. Maar de christen leert, dat de ware en duurzame zegen, de vervulling van al wat beloofd is, ligt in de opstanding van Christus. Hierin onderkent de gelovige de openbaring van de kracht van God en de heerlijkheid van de Vader, die de banden van de dood verbreekt. Het heeft onverderfelijk leven aan het licht gebracht. De weg is daardoor geopend naar de gerechtigheid en heerlijkheid voor hen, die door de dood en opstanding van Christus zijn verlost van hun zonden en van het oordeel, dat het rechtvaardige loon is op de zonden.

De “stok Lieflijkheid” en de “stok Samenbinding” werden eens verbroken (Zach. 11:10, 14). Er wordt gezegd, dat de ellendigen onder de schapen hebben gemerkt, dat dit een woord van de Here was. *“Zwaard! ontwaak tegen Mijn Herder, en tegen den Man, Die Mijn Metgezel is, spreekt de*

HEERE der heirscharen; sla dien Herder, en de schapen zullen verstrooid worden; maar Ik zal Mijn hand tot de kleinen wenden” (Zach. 13:7).

Het samenkomen naar de gedachte van God gebeurt nu rondom de Persoon van Christus, op een geestelijke wijze, in zwakheid en in afwachting van de hemelse heerlijkheid. Op alles wat het natuurlijke hart vraagt en zoekt heeft God het woord “verstrooiing” geschreven. Dat is het oordeel van God geweest over de plannen van de mensheid na Babel. En dit is ook het lot van de wereld in afwachting van de komst van Hem, aan wie het bestuur rechtmatig toekomt en die het zal uitoefenen in gerechtigheid (Ezech. 21:32).

Verwacht u misschien iets anders? Als u zoekt naar heerlijkheid en aanzien op aarde zult u dat misschien verwerven, maar Christus zult u derven. Terwijl u de wereld wint verliest u uw ziel. Onze wijsheid bestaat hierin het heden te bezien in het licht van de eeuwigheid. Eens zal de heerlijkheid van Christus in al zijn schittering zichtbaar worden ondanks de pogingen van mensen om dit licht te verduisteren.

Laten we eraan denken dat de komst van de Heilige Geest op de Pinksterdag de hemelse positie van de getrouwe christen niet heeft veranderd. Er waren destijds veel bekeringsen in Jeruzalem, maar de vervolging barstte los en de discipelen werden verstrooid (Hand. 8:1, 4 ; 11:19). Stefanus stond alleen in zijn verdediging voor het Sanhedrin en hij bezegelde zijn getuigenis met zijn bloed. Zijn dood was de vervulling van de gelijkenis van de Here in Lukas 19. De burgers zonden “een man van hoge geboorte” een gezantschap na: “*Wij willen niet dat deze over ons regeert*” (Luc. 19:14). Toen

Stefanus werd gestenigd, verwerklijkten de oversten van het volk op een niet mis te verstane wijze de inhoud van deze tekst. De oorzaak van dit alles ligt in de uitspraak van Handelingen 7:51 *“U verzet u altijd tegen de Heilige Geest”*.

We kunnen niet anders dan concluderen uit hetgeen op overtuigende manier wordt vastgesteld in de Schrift, dat zij die op de weg van Christus wandelen het stempel moeten dragen van *“de armen van de kudde.”* Zij wachten op Zijn komst. En allen die werkelijk de Here verwachten, zullen niet alleen begrijpen tot welk getuigenis zij worden opgeroepen, maar zullen ook op het pad van het geloof de vreugde genieten van de gemeenschap met Christus. Met de apostel zullen zij dan kunnen zeggen: *“Want te leven is voor mij Christus en te sterven is winst”* (Fil. 1:21). Als wij de Evangeliën vanuit deze overtuiging lezen, zal het een troost en aanmoediging voor ons zijn. De weg van de Here met de Zijnen is nooit in tegenspraak met de leer. Integendeel, zij stelt die leer duidelijker voor. Hij sprak vrijuit tot de schare aan de oever van de zee, maar toen Hij zich terugtrok nam Hij alleen de twaalf discipelen met zich mee in het schip. Er waren maar drie discipelen bij Hem op de berg om getuige te zijn van Zijn verheerlijking. Drie discipelen waren vlak bij Hem in de hof van Gethsémané. Één discipel stond naast Zijn moeder bij het kruis. Tot één ziel, een moordenaar, kon Hij op grond van geloof in Hem zeggen: *“Heden zult u met mij in het Paradijs zijn”* (Luc. 23:43). De Here is op aarde gekomen om te laten zien wat in Zijn hart was en in het hart van God, de Vader. Dat hebben we door genade leren verstaan en dan zou het doel van ons leven moeten zijn: Hem beter te leren kennen. Na Zijn opstanding vertoonde de Here zich

alleen aan Zijn discipelen (Hand. 10:41). De plaats waar Hij hen ontboden had was niet in Jeruzalem, of in een andere belangrijke stad, maar op een berg in Galilea, die verder onbekend blijft (Matt. 28:16).

De getuigen van Zijn Hemelvaart op de Olijfberg waren weinig talrijk. Maar talrijk genoeg om de opdracht van de Here om alles wat Hij hun geboden bekend te maken. Genoeg voor het geloof en genoeg voor het hart van een ieder, die Christus nederig en trouw wil volgen.

Het karakter van de kudde, dat door de Heilige Geest wordt getoond in de Schrift is, dat zij die er deel van uitmaken klein, arm en veracht zijn. Men moet klein worden om het Koninkrijk der hemelen in te gaan (Matt. 18:3). *“Hoort, mijn geliefde broeders: heeft God niet de armen in de wereld uitverkoren om rijk te zijn in het geloof en erfgenamen van het koninkrijk, dat Hij beloofd heeft aan hen die Hem liefhebben?”* (Jak. 2:5).

Als wij veracht worden door de wereld, worden we het niet door God. Wij weten dat de Here om onzentwil veracht werd. De gelovige leeft in de verwachting van Zijn wederkomst. *“Wij zullen Hem zien, zoals Hij is, en wij zullen Hem gelijk zijn. Laten wij ons, terwijl wij naar Hem uitzien, ons reinigen, zoals Hij rein is”* (1 Joh. 3:3).
